

DEN danske STJERNE

Marts 1972 · 121. Årgang · Nummer 3

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE,
assistent til De Tolvs Råd

For nogen tid siden fortalte en af mine venner mig om en interessant oplevelse, han havde haft i sit arbejde. Han havde været skoleinspektør i USA's østlige stater. En dag han besøgte en skoleklasse, lod læreren eleverne tegne noget på tavlen, som skulle give udtrykt for taknemmelighed. Alle havde travlt med at gøre deres tegning færdig, men et af børnene var tilsyneladende i tvivl om, hvad hun skulle gøre for at gøre det færdigt, som hun var begyndt på. Da min ven gik hen til hende og spurgte, om der var noget, som hun ikke kunne finde ud af, sagde hun: „Ja. Hvordan tegner jeg Gud?" Hun havde dygtigt tegnet bjergene, træerne og drengen, der knælede under træerne i bøn, men hun var i tvivl om, hvorledes hun skulle tegne Gud. Min ven forsikrede hende hurtigt om, at Gud var en mand, at Han lignede mænd på jorden og at mennesker er skabt i Guds billede.
Alle mennesker synes at være i tvivl om, hvordan Gud er. Mærkelige uforståelige gudsbegreber er blevet fremført for at oplyse menneskene, men i deres usikkerhed har de kun ført det til, at menneskene er blevet yderligere forvirret.
Jeg tror oprigtigt at vor tro på Gud, vore retfærdige gerninger og vore oprigtige hensigter i høj grad bestemmes af vore gudsbegreber og vor forståelse af Gud. Hvis jeg ligesom den unge dame, der prøvede at tegne Gud, ikke kan se Ham, hvis jeg ikke rigtigt kender Ham, hvorledes kan min tro på Ham da blive stærk? Hvordan kan jeg bede til nogen, som jeg ikke kender?
Det er virkelig „det evige liv" (Johs. 17:3) at kende Gud; at Han er en virkelig person; at Han er Fader til vore ånder; at vi er Hans børn; at Han nærer omsorg for os at der findes en betydningsfuld plan, hvorved vi har mulighed for at vende tilbage til Hans nærhed og opnå evigt liv sammen med Ham. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden: Den korsfæstede Kristus imellem de to røvere, udført af kunstneren Harry Anderson, vises på forsiden i denne måned. Skriftens beretning om denne begivenhed findes på bagsiden. O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Marts 1972
121. Årgang · Nummer 3

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet $ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

I skal undervise

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Ved en stavskonference for nogle år siden fremkom afdøde Præsident J. Reuben Clark, Jr. med en betydningsfuld udtalelse til lærerne og et løfte til ungdommen:
„Kirkens ungdom hungrer efter Herrens ord. Lærere! sørg for at I er beredt til at give dem „livets brød" — som er Jesu Kristi lærdomme. Hvis de unge vil leve op til Hans lærdomme, vil de blive mere lykkelige, end de nogen sinde har drømt om."
Når vi tænker på, at mange af dem, der kaldes til at undervise i Kirkens organisationer, aldrig har fået nogen egentlig uddannelse i at undervise, og det kræves der heller ikke, hvordan skal de da forberede sig?
Herrens lov er givet os gennem åbenbaring i Lære & Pagter:
„Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise." (L. & P. 42:14). Hvordan skal læreren komme i besiddelse af denne Ånd? „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, der beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7:7-8)
Således talte Mesteren til skarerne, der kom for at blive undervist af Ham.
I de år, der er gået, har jeg oplevet at være under mange læreres indflydelse, hvoraf nogle enkelte har gjort et dybt indtryk på mig under min opvækst og også senere, da jeg blev lærer. En af dem, Howard R. Driggs, efterlod sine elever nogle vedvarende lek-

tier, i særdeleshed når han trak eksempler frem fra beretningerne om Jesus, Mesterlæreren. Jesus viste os vejen med disse principper for god undervisning:

1. Mesteren var i besiddelse af en sand kærlighed til Gud og Guds børn.
2. Han havde en brændende tro på, at Hans mission var at tjene og frelse menneskeheden.
3. Han havde en tydelig og deltagende forståelse for menneskene og deres nødvendige behov.
4. Han studerede flittigt og ivrigt. Han kendte „loven og profeterne". Han havde kendskab til historie og den tids samfundsforhold.
5. Han kunne se sandheden og gik ikke på akkord med den.
6. Hans enkle tale satte Ham i stand til at nå ud til og vinde tilhørere fra enhver samfundsklasse.
7. Hans skabende evne gjorde lektierne evigtlevende.
8. Han fik folk til at hungre og tørste efter retfærdighed.
9. Han inspirerede til aktiv godgørenhed — et ønske om at anvende Evangeliet i det godes tjeneste.
10. Han viste sin tro ved modigt hele tiden at efterleve den.

Herrens lov om undervisning, som så ofte citeres fra Lære og Pagter, fremhæver tre betydningsfulde ting, man må være i besiddelse af for at kunne opbygge d. v. s. lede, lære eller missionere: „Og atter siger jeg jer: Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftmæssig måde er blevet ordineret af kirkens ledere. Kirkens . . . lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog, hvori evangeliets fylde findes.

De skal iagttage pagterne og kirkeforskrifterne og holde dem, og det skal være deres belæring, som Ånden indgiver dem." (Lære & Pagter 42:11-13)

Her finder vi således de første betydningsfulde betingelser for at blive lærer: for det første, kaldet og ordinationen ved den rette myndighed; for det andet, befalingen om at belære om Evangeliets principper; og for det tredje, formaningen om at man skal leve, så man er et eksempel for alle dem, man underviser.

Dernæst følger den sidste betydningsfulde ting, der ikke kan læres, men som må komme ved Ånden. Det er en afgørende egenskab, hvis man vil være en lærer, der opbygger Guds Rige:

„Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise.
(L. & P. 42:14)

Jeg har haft den lykke at have to store lærere som evige ledsagere i mit hjem. Ud fra det, som de har lært og vist mig gennem deres eksempel og ud fra det, som jeg har lært af egen erfaring som lærer og leder i Kirken, ved jeg, at der er mange vigtige lektioner, som skal læres.

Hver af disse lærere, kaldet til at undervise, fik ved dåben den Helligånds gave som en trøster og vejleder. Hver af dem blev de kaldet af en, der havde myndighed.

Hænder blev lagt på hovedet af disse to lærere og de blev hver for sig indsat til et bestemt arbejde og fik den velsignelse, at medens de holdt denne stilling, ville de modtage vejledning, inspiration og dømmekraft i overensstemmelse med, hvad de havde brug for, hvis de var trofaste og søgte Herrens Ånds vejledning. De følgende virkelige begivenheder fra disse to inspirerede læreres liv illustrerer, hvordan guddommelige velsignelser opnås gennem trofast tjeneste og hvorledes kostbare menneskeliv formes gennem den lærers indsats, der underviser ved Ånden. Jeg vil gerne fremdrage to eksempler fra deres „levnedsbøger", som andre kan lære af.

En af disse lærere, en udvalgt datter af en ædel slægtslinie, modtog som ung pige en velsignelse under en inspireret patriarks hænder, hvori hun blev formanet til at kaste sig flittigt over troens studium. „Søg Herren i oprigtig bøn og dit hjerte skal blive fyldt med glæde og tilfredshed med dit arbejde, du skal udføre. Du vil finde megen glæde i at undervise de små børn og i at følge deres udvikling til unge mennesker og til voksne. Den kærlighed, de vil give dig, vil være rigelig belønning for dit arbejde."

Den velsignelse, der blev udtalt over denne lærers hoved, blev senere på smukkeste måde udtrykt, da velsignelsen gik i opfyldelse. Hun var ung og hun elskede livet. Mange gange kom der fristelser, men altid så hun foran sig de små børn, som havde tillid til hende. Hun vidste, at hun måtte leve, så hun var værdig til denne tillid.

En ung mand i uniform fortalte om en oplevelse, han havde haft med denne lærer, som han karakteriserede som „den bedste lærer, jeg nogensinde har haft — hun havde tillid til mig". Det var en af disse anstrengende morgener, den unge lærer havde mismodigt forladt klassen, medens hun funderede over, om hun overhovedet havde opnået noget som helst. En

dreng fra hendes klasse gik hurtigere til for at nå op på siden af hende og han sagde: „Jeg kunne sørme godt lide lektien nu til morgen." Derpå sagde han, medens han kiggede længselsfuldt efter en smukt indbundet bog om Kristi liv, som hun havde under armen: „Hvis jeg havde en sådan bog, kunne jeg godt besvare nogle af spørgsmålene."

„Vil du gerne låne min?" spurgte hun og tilbød ham den.

„Åh, må jeg det? Mange tak!"

Næsten kærtegnende tog han imod bogen. Udtrykket i hans ansigt sagde meget mere end tak. Hun erfarede senere, at han kom fra en stor familie, hvor der ikke fandtes bøger, og hvor der ikke var billeder på væggene. Han hungrede efter de ting, der fandtes i denne bog. Han havde den med tilbage til hende den følgende søndag, omhyggeligt pakket ind. Han havde læst den færdig, og den var ikke på mindste måde beskadiget eller tilsmudset. Jo, hun havde haft tillid til ham.

Den anden af mine elskede ledsagersker fik ligeså forudsagt sin mission medens hun var en ung pige og i en hellig velsignelse fik det løfte: „når du kaldes til at arbejde i Kirken, skal du modtage det i ydmyghed. Ved at tjene i Kirken skal du finde glæde, for du skal kende og forstå Guds ord og have magt til at lære andre derom . . . du skal være en fredens budbringer og bringe glæde og påskønnelse til mange hjem. Du vil kunne opmuntre de syge. Du skal hjælpe dem, som har syndet, med at fjerne byrden fra deres hjerter, og din stemme skal bringe trøst og håb til de, der er trætte og sorgbetyngede, og derved lede dem til Ham, den Herre Jesus Kristus."

Denne anden store lærer udstrakte sit virkefelt til langt ud over klasseværelset, når hun indgød en dejlig ung pige egenskaber, der blomstrede op i smuk kvindelighed. Hun vendte det, der kunne være blevet en stor tragedie i en ung piges liv, til noget smukt og vidunderligt. Hun ledte en moderløs og senere et forældreløst barns skridt, til det voksede op til en smuk ung pige, som senere blev viet i templet. Jeg skrev engang om denne lærer:

„Hun er den nøgle, der åbner mangen et barns hjerte. Hun har evnen til at lære lærerens hemmelighed. Hendes samtale med et barn er smuk at lytte til. Hendes evne og forståelse er skabt gennem et helt livs kundskab og anvendelse af børnepsykologi. Hun når hele tiden ind til det barn, der ikke bliver forstået."

Ikke al undervisning foregår i klasseværelset. En virkelig lærer forbliver altid i sin rolle. Hun er elevernes lærer, ligemeget hvor de ser hende. De betragter hende altid som lærer.

Der er modgang overalt i verden „nemlig den forbudne frugt i modsætning til frugten af livets træ: den ene sød, den anden bitter. Derfor gav Gud mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet." (2. Nep. 2:15-16)

„Elsker du mig? . . . Vogt mine lam!" var de ord som den opstandne Herre talte til Peter. (Joh. 21:15)

Hvilket privilegium er der ikke givet lærere, der kaldes og indsættes af de, som Han har givet myndighed til at vogte sine lam. Velsignet vil deres liv blive, for som Præsident Clark sagde: „Den kærlighed, de modtager, vil være rigelig belønning for deres arbejde."

Ja, disse lærere kan bære vidnesbyrd om sandheden i denne udtalelse. Kontakt, startet i et lille klasseværelse, er gennem årene vokset til venskab, som er gået videre end til lærer-elev forholdet. Disse venskaber har fået næring gennem en gensidig kærlighed og forståelse for både hverandre og for Jesu Kristi storslåede Evangelium, som først bragte dem sammen. Sådanne er de „rigelige belønninger" der kommer til dem, der antager udfordringen:

„I skal undervise!"

I en forelæsning fornylig sluttede en taler, der er kendt over hele landet, med tre betydningsfulde udtalelser der understregede en lærers gerning:

„Læreren former menneskeskulpturer, men han former dem af levende ler."

„Unge mennesker er især påvirkelige og med den rette undervisning kan de lære de rigtige principper."

„Hvis man vil forandre verdens ansigt, må man forandre menneskenes hjerter."

(Dr. Carl S. Winters, Salt Lake Tribune, 24. marts, 1971.)

Min bøn er, at alle lærere må indse ikke alene vigtigheden af deres kaldelse, men også deres store muligheder for at forbedre menneskenes sind og hjerter. O

Gode lærere har betydning

AF ÆLDSTE MARION D. HANKS
assistent til De Tolvs Råd
(Bearbejdet efter en tale, holdt for SDH-seminarlærere i 1970)

Der er måske lærere, der tror, at omtalen af aktuelle begivenheder ikke har nogen plads i fremførelsen af kendte evangeliske principper. Jeg tror, et der er et forhold imellem disse to ting. Som lærere har vi en stadig forpligtelse til at udvikle os, at være årvågne, at have blikket rettet mod det, der foregår i verden omkring os.

Det er af afgørende betydning at en lærer i Evangeliet hele tiden udvikler sine kundskaber. Der findes aktuelle kundskabskilder i aviser og i gode bøger, som vi har brug for at kende til. Hvis en bog er god, vil dens indhold åbne nye livsperspektiver, der vil kunne give de grundsætninger, vi underviser i fornyet styrke og eftertryk.

Lærere har den samme betydning, som de altid har haft. For omkring hundrede år siden fremsatte Emerson[1] denne berømte udtalelse: „I gamle dage havde vi klodsede nadverbægre og gyldne præster. Nu har vi gyldne nadverbægre og klodsede præster.“ Lige meget hvordan

Emerson nu har ment det, kan denne allegori anvendes på mange måder. Den kan selvfølgelig bruges om undervisning. Vi kan blive gyldne lærere, hvis vi selv vil, hvis vi er ivrige nok efter at lære og villige nok til at betale prisen.

Der er forskel på lærere. For mange århundreder siden, var der en der sagde: „Når Cicero[2] taler, siger folket: ‚Hvor veltalende!' Når Demosthenes[3] taler, siger folket: ‚Kom, lad os marchere!'" Lærere har betydning.

Vi har en forpligtelse til at nå ind til og blive venner med og elske dem, vi underviser. Ruskin[4] sagde: „Uddannelse betyder ikke at lære folk, hvad de ikke ved; det betyder at lære dem at opføre sig, som de ikke opfører sig. Det er ikke at lære de unge bogstavernes form og tallenes kunst og derpå lade dem drive gæk med deres aritmetik og lyst af deres litteratur. Det betyder derimod at man optræner dem til deres legemers og sjæles fuldkomne udøvelse og venlige mådehold. Det er et smertefuldt, vedholdende og vanskeligt arbejde, der skal gøres med venlighed og opmærksomhed, ved formaning og vejledning, med ros og fremfor alt ved eksemplet."

Præsident David O. McKay skrev:
„Hvad er da virkelig uddannelse? Det er at opelske en kærlighed til sandhed, en retfærdighedssans for pligt, at åbne sjælens øjne for livets store hensigt og endemål. Det er ikke at lære det enkelte individ at elske det gode af personlige grunde, det er at lære at elske det gode for det godes skyld; at være ren i handlinger, fordi man er det i hjertet; at elske og tjene Gud af sit yderste, ikke af frygt, men af glæde over Hans fuldkomne personlighed."
(Instructor, august 1961 s. 253.)

Stående overfor den store og omskiftende verden, er det vor pligt at belære om sandheden, at overføre de smukke, gode opløftende ting i vores kultur og inspirere til handling. For at kunne gøre dette, må vi vedblivende lære.

Lær hele tiden. Hvor ens interesser ligger og hvordan man kan samle relevante oplysninger illustreres i fortællingen om en uanselig pebermø, der hævdede, at hun aldrig ville få en chance. Hun mumlede disse ord til Dr. Louis Agassiz[5], en fremtrædende naturforsker, efter en af hans forelæsninger i London. Som svar på hendes beklagelse, sagde han: „Siger De, at de aldrig får en chance, frue? Hvad bestiller De?"
„Jeg er ugift og hjælper min søster med at drive et pensionat."
„Hvad bestiller De?" spurgte han.
„Jeg skræller kartofler og snitter løg."
Han sagde: „Frue, hvor sidder De under disse interessante, huslige pligter?"
„På det nederste trin af køkkentrappen."
„Hvad sætter De fødderne på?"
„På nogle klinker."
„Hvad er klinker for noget?"
„Det ved jeg ikke, hr."
Han sagde: „Hvor længe har De siddet der?"
Hun sagde: „Femten år."
„Frue, her er mit visitkort", sagde Dr. Agassiz. „Vil De være så venlig at sende mig et brev, om hvad klinker er for noget?"

Hun tog ham alvorlig. Hun tog hjem og gik på opdagelse i sit leksikon og fandt ud af, at klinker var brændt ler. Denne definition forekom hende for simpel at sende Dr. Agassiz, så efter at tallerkenerne var vasket af, gik hun på biblioteket og i et leksikon læste hun, at klinker er sintret kaolin og hydroxid aluminiumssilikat. Hun vidste ikke, hvad det betød, men hun var nysgerrig og fandt ud af det. Hun tog ordet sintret og læste alt, hvad hun kunne finde om det. Derpå gik hun på museer. Hun gik op af sin livskælder og fløj ind i en ny verden på vingerne af ordet sintret. Og da hun først var begyndt, tog hun ordet hydroxid, studerede geologi og gik i sine studier helt tilbage til den tid, da Gud påbegyndte verden og lagde lerlagene. En eftermiddag gik hun til et teglværk, hvor hun fik fortalt om mere end 120 forskellige slags klinker og tegl og hvorfor der var så mange. Derpå satte hun sig ned og skrev seksogtredive sider om emnet klinker og tegl.

Som svar kom der et brev fra Dr. Agassiz: „Kære frue! Det her er den bedste artikel, som jeg nogensinde har set om emnet. Hvis De venligst vil ændre de tre ord, der er mærket med stjerner, vil jeg lade det udgive og betale Dem derfor."

Kort tid efter kom der et brev med 250 dollars og nederst på brevet stod der skrevet med blyant: „Hvad var der under de klinker?" Hun havde lært at tid havde en værdi og svarede med et enkelt ord: „Myrer." Han skrev tilbage og sagde: „Fortæl mig om myrerne."

Hun begyndte at studere myrer. Hun fandt ud af, at der var mellem 1800 og 2500 forskellige slags. Der er myrer så smalle, at man kan stille tre ved siden af hinanden på en nålespids og stadigvæk have ståplads til flere myrer; der er myrer, som er 3 cm. lange og som marcherer i store hære, som er op til 800 m brede, medens de driver alt frem foran sig; der er blinde myrer; myrer der får vinger hen på eftermiddagen, hvor de dør; myrer der bygger myretuer så små, at man kan dække en tue med et fingerbøl; bondemyrer der

holder køer, som de malker og leverer mælken til nabolagets aristokratiske myrer.
Efter megen læsning, meget mikroskopisk arbejde og dybtgående studier, satte pebermøen sig ned og skrev 360 sider om emnet myrer til Dr. Agassiz. Han udgav bogen og sendte hende pengene, og hun besøgte så alle de lande, hun havde drømt om, for de penge hun havde tjent ved sit arbejde.
Når De nu hører denne historie, får De så ikke en fornemmelse af, at vi alle sidder med fødderne på sintret kaolin og hydroxid aluminiumssilikat — med myrer nedenunder? Lord Chesterton[6] siger:
„Der findes ingen uinteressante ting; der findes kun uinteressante mennesker."
Bliv ved med at lære.

Hvorfor blive ved med at lære? Svaret er: Fordi vor uddannelsesfilosofi kræver det og vores livsfilosofi og vores evighedsbegreber forlanger det.
Jeg har ud fra Skriften beskrevet, hvad vores uddannelsesfilosofi efter min mening er. Det begynder med ordene „befalet af Gud" og slutter med ordene „sandheden viser sig i rigtige tanker og godgørenhed."
Hvorfor lære? fordi verden udvikler sig og vi er nødt til at følge med den. Jeg mener verdens nyttige og produktive kundskab. I tre århundreder fra 1600 til 1900 skabte videnskaben og teknologien flere forandringer i menneskenes liv og arbejde, end der havde fundet sted i de foregående sekstusinde år. Der vil ske flere forandringer i menneskenes liv og arbejde i de næste tredive eller femogtredive år, end der har fundet sted i hele den foregående tids historie tilsammen. Der er omkring 100 gange så meget viden tilgængelig i dag end i år 1900. Omkring år 2000 vil der findes over tusinde gange så megen viden om forskellige ting, der skal nedskrives, efterprøves, opmagasineres, efterforskes, undervises i og, forhåbentlig, benyttes med effektiv og skarp sondering. Der udgives for øjeblikket ud over hele verden omkring 75.000 videnskabelige og tekniske tidsskrifter på omkring 65 sprog. De indeholder omkring 2 millioner artikler hvert år, indenfor ca. 3000 forskellige videnskabelige og tekniske grene. Det giver os en fornemmelse af, hvad det drejer sig om.
Præsident Joseph F. Smith sagde: „Blandt de sidste dages hellige kan man regne med at prædiken af falske lærdomme forklædt som evangeliske sandheder, sker fra to kategorier af mennesker, og praktisk talt fra disse to alene; nemlig:
For det første — de håbløst uvidende, hvis mangel på intelligens skyldes deres ligegyldighed og ladhed, de som kun gør sig en svag anstrengelse, hvis de overhovedet gør sig nogen, for at udvikle sig gennem læsning og studium; de, der er hjemsøgt af en forfærdelig sygelighed, der kan udvikle sig til en uhelbredelig sygdom — dovenskab.
For det andet — de stolte og pralende, der læser i lyset af deres egen indbilskhed; der fortolker efter regler, de selv opfinder; der er blevet en lov i sig selv og stiller sig som eneste dommer over deres egne handlinger. Endnu farligere uvidende end de første.
Tag jer i agt for den dovne og den stolte; deres infektion er for begges vedkommende smitsom; det er bedst for dem og for alle, at de tvinges til at hæve advarslens gule flag, så den rene og ubesmittede beskyttes." (Gospel Doctrine p. 373)
Jefferson[7] sagde: „Dem, der tror, at et folk kan være uvidende og samtidig frie, tror noget, som ikke er tilfældet og aldrig vil blive tilfældet."
Hvorfor lære? Der er tydeligvis nogle meget gode grunde til at lære.
Hvordan lære? Som svar derpå giver jeg Dem fem ord, som jeg har udviklet gennem et liv opfyldt af at lære. Til min store glæde fandt jeg på forsiden af en gammel engelsk bog om bøn skrevet, hvad jeg allerede havde lært gennem erfaring. De fem ord blev kaldt vejen til lærdom: (1) Læs (2) Lyt (3) Afmærk (For mig betyder afmærk også at kopiere, klippe, samle. Gør det nu: i morgen har man glemt, hvor man læste det og det er forsvundet. Børnene river papiret i stykker eller farver på det. Den bog, man tror, man vil huske at sætte et mærke ved gemmes bort eller man glemmer den. At afmærke betyder, at man giver det en tilgængelig form, endnu medens man tænker på det, på bekostning af noget, der er mindre vigtigt.) (4) Organiser (Tænk og sæt tingene sammen. Gør tingene sammenhængende. Man kan senere ordne dem anderledes, men organiser dem nu.) (5) Fordøj . . . (Som jeg forstår det, betyder det at få kraften ind i blodet, kaste affaldsstoffet bort og bevæge sig ved den opståede energi.)
Hvad skal vi lære? Jeg har lavet en liste over de kundskabsområder, hvori vi skulle blive ved med at udvikle os. For det første, timelig kundskab — såkaldt timelig kundskab. Jeg taler om, hvad der står i Skriften, i Lære & Pagter afsnit 88, 90 og 93, om historie, andre landes sprog o.s.v. Hvorfor ikke gøre det i stedet for nogle af de andre unyttige og destruktive ting, vi gør?
For det andet, menneskelige forhold. Vi skulle

ikke alene bekymre os om vort eget velbefindende, men også om andres og om samfundet som helhed. I sin biografi kommer Albert Schweitzer[8] med dette interessante eksempel:
„For de primitive folkeslag har fællesskabet med andre mennesker snævre grænser. Det er først begrænset til de kødelige slægtninge og derefter til medlemmerne af stammen, der for den primitive repræsenterer den udvidede familie. Jeg taler af erfaring. Jeg har sådanne primitive på mit hospital. Hvis jeg beder en ambulant patient om at yde en sengeliggende patient en lille tjeneste, vil han kun gøre det, hvis den sengeliggende patient tilhører hans stamme. Hvis det ikke er tilfældet, vil han med åben uskyldighed svare mig: „Denne mand er ikke min broder." Hverken belønning eller tvang kan få ham til at gøre en tjeneste for en sådan fremmed. Men så snart en mand begynder at tænke lidt over sig selv og sit forhold til andre, bliver han klar over, at en sådan mand er hans lige og næste. I hans gradvise udvikling ser han, at hans ansvarscirkel bliver større, indtil den omfatter alle mennesker, som han har med at gøre."
Vi ved ikke alt om mennesker, fordi vi selv er født og lever, ligeså lidt som vi ved alt om vort land, fordi vi selv er født og lever i det, eller Evangeliet fordi vi selv er født og lever. Den kendsgerning, at vi er lærere, gør os ikke til eksperter i disse forhold.
En fin mand, jeg kender, tog sine to drenge med på en udflugt. De havde det dejligt, fik al den mad de kunne spise og lod til at fryde sig over det hele. På vejen hjem faldt den yngste dreng i søvn. Hans far lagde ham på bilens bagsæde og puttede sin frakke om ham. Medens de kørte, spurgte faderen, en vidunderlig lærer, der prøvede at gøre denne oplevelse uforglemmelig, sin ældste dreng: „Hvad syntes du bedst om? Kunne du lide . . . ?" og faderen nævnede flere ting, som de havde oplevet. Den lille dreng svarede artigt: „Ja, Far", til alt hvad han blev spurgt om. Til sidst, da han fik chancen for at sige, hvad han i virkeligheden tænkte på, sagde han: „Far, hvis jeg faldt i søvn, ville du så også putte din frakke omkring mig?"
Al denne talen og al denne lektieundervisning. Tag lidt tid og lær noget om folk. Lyt — tal engang imellem — men lyt.
Den fredje form for kundskab er at kende Evangeliets lov og historie — livets frelsende, centrale sandheder. Når vi har lært „poesiens og musikkens profeters" budskab, når vi har lært, hvad de store videnskabsmænd har fundet ud af, er der et andet stort kundskabsområde, som står allerøverst, fordi det er det centrale i al anden kundskab — kundskab om Gud og Hans største skaberværk, menneskeheden. Det er det, Evangeliet drejer sig om. Vi må undervise i Evangeliet og for at undervise i det, er vi nødt til at lære det at kende.
Ældste John A. Widtsoe[9] skrev: „Jeg havde studeret Evangeliet lige så omhyggeligt som nogen videnskab. Jeg havde erhvervet mig Kirkens litteratur og læst i min fritid dag efter dag. Jeg havde forøget min lærdom om Evangeliet. Jeg bragte det i aktion i dagliglivet og fandt det aldrig mangelfuldt.« Derpå fortæller han, hvor detaljeret hans søgen var. Han ringeagtede ikke videnskaben — men han mente at Evangeliet var vigtigere.
Det fjerde område, hvor vi har brug for at lære noget hele tiden og udvikle os, er i evnen til at hjælpe vore unge til at anvende sandhedens store principper på en stærk, inspirerende og motiverende måde.
I Den britiske Mission gav jeg efterhånden ethvert missionærdistrikt en enestående opgave. De kom til missionshjemmet for at blive motiveret, inspireret, instrueret eller få råd eller blive interviewet. Vi havde et møde, og under mødet, når jeg synes det hele var ved at ebbe lidt ud, sagde jeg sommetider: „Nå brødre, den er ti minutter over ti. Gå parvis ud på gaderne. Gå sammen med en anden kammerat end den I kom og arbejder sammen med. I kan gå ned til museet på hjørnet eller ud foran eller rundt om huset; men om en halv time fra nu af skal I være tilbage med en livslektie, som kan illustreres udfra Skrifterne."
Det var en af de største oplevelser i mit liv. Jeg kan ikke begynde at fortælle jer, hvad jeg lærte af disse ærlige, høflige og vidunderlige unge mennesker.
Fra missionshjemmet havde jeg fulgt opførelsen af en bygning på den anden side af gaden lige overfor mit kontor og jeg havde hørt den konstante lyd fra trykluftsbordet. Det skulle være en ny universitetsbygning, jeg så ud af vinduet og forbavsedes. Støjen varede ved i flere år og jeg sagde til forskellige mennesker: „Ikke så sært at britiske bygninger kan stå i hundrede år. Det tager dem lige så lang tid at bygge dem."
Det blev ved og blev ved. Så en dag så jeg, at den meget berømte gamle rødstensbygning nede på hjørnet, der engang var blevet brugt af nogle af tidens mest berømte videnskabsmænd, blev revet ned, sten for sten.
En dag kom en ung missionær, der havde hørt jeg havde beklaget mig, ind fra et „anvendelse-af-lærdom« besøg med store øjne og sagde: „Præsident Hanks, har du fornylig stået på en

af de øverste etager i Hyde Park Chapel og set over på den anden side af gaden?" Jeg sagde nej. Han sagde: „Det skulle du prøve." Så brugte han lektien om den kalkede grav — ren på ydersiden, snavset inden under. Han sagde: „Jeg tror, at Herren ville fortælle os, at vi dømmer forkert, når vi ser på facader og når du kommer en tur derhen, vil du forstå, hvad jeg mener. Bagved denne ene lille bygning, som du troede, at de var så lang tid om at bygge, er der en hel blok af bygninger. De er blot skjult af den forreste bygnings facade."

Lad mig fortælle jer om en af de mest vidunderlige ting, som jeg har lært for nylig. „For år tilbage," skriver en mand ved navn Frehoff, „foretrak jeg kloge mennesker. Det var dejligt at iagttage en hjerne, der hurtigt oversatte tanken til ord eller udtrykte tanker på en ny måde. Jeg finder nu, at min smag har ændret sig. Verbalt fyrværkeri keder mig ofte. De synes at være motiveret af selvhævdelse. Jeg foretrækker nu en anden type mennesker, den type der er opmærksom og forstående overfor andre, omhyggelig med ikke at nedbryde andres selvrespekt. Det menneske jeg idag foretrækker er et menneske, der altid er opmærksom på andres behov, på deres smerte og frygt og ulykke og deres søgen efter selvrespekt. Jeg kunne engang lide kloge mennesker, nu kan jeg godt lide mennesker."

Undervis i Evangeliet, vær tålmodig, bliv ved med at lære. Dette at undervise i Evangeliet, hvadenten det er i hjemmet eller i et klasseværelse, er det vigtigste arbejde på jorden. Det er Guds arbejde og Han vil hjælpe os, hvis vi yder en anstrengelse. O

1 Emerson, Ralph Waldo (1803–1882), amerikansk essayist og digter.
2 Cicero, Marcus Tullius (106–43 F. K.) Romersk statsmand og taler.
3 Demosthenes (384?–322 F. K.) Græsk taler og politisk leder.
4 Ruskin, John (1819–1900) Engelsk skribent, kunstkritiker, sociolog og filantrop.
5 Agassiz, (Jean), Louis (Rudolphe) (1807–1873) Schweizisk-født amerikansk naturforsker, forfatter og lærer.
6 Chesterton, Gilbert Keith (1874–1936) engelsk journalist, novellist, digter og kritiker.
7 Jefferson, Tomas (1743–1826) USA's tredje præsident (1801–1809).
8 Schweitzer, Albert (1875–1965) fransk filosof og musikkender, belønnet med Nobels Fredspris (1952).
9 Widtsoe, John A. (1872–1952) født i Norge, ordineret til apostel i 1921.

Lokalt nyhedsstof i „Stjernen"

Et af formålene med DEN DANSKE STJERNE er, foruden at bringe belærende og inspirerende artikler, at bringe referater eller beretninger og lokale, historiske begivenheder, eller andre særlige begivenheder, som kan have interesse for danske søskende.

Sådanne begivenheder kan f.eks. være „Det første spadestik" til bygningen af en ny kirke, GUFs basketball-hold vinder en 1. divisionskamp eller en gren afholder en koncert med særlig mange tilhørere, osv., alle sådanne begivenheder eller aktiviteter, som kan have historisk interesse også for kommende slægter.

Redaktionen vil derfor gerne appellere til alle grenspræsidenter i missionen om at samarbejde med os ved at opfordre de søskende eller organisationer, som har med disse aktiviteter at gøre, til *straks* efter begivenhederne at aflevere referat eller beretning til grenspræsidenten, som så omgående sender dem til Stjernens kontor uden at afvente eventuelle flere begivenheder inden for den nærmeste tid derefter. Det er ikke meningen, at de enkelte søskende eller organisationer skal sende referaterne direkte til Stjernen, de skal altid gå gennem grenspræsidenten, så han er orienteret om, hvad der indsendes.

Den tekniske proces ved bladets trykning tager 2-3 måneder, så det er af yderste vigtighed, at referaterne indsendes *straks* efter at begivenheden har fundet sted (så kan man også bedre huske enkelthederne, når man skal skrive om dem!), da „nyhederne" ellers vil blive for gamle.

Det vil eventuelt også være muligt at bringe et eller flere billeder, men lad ikke artiklerne vente på fremkaldelse og kopiering af billederne, men send dem straks med en bemærkning om, at billederne følger om nogle dage. Send aldrig de originale film, men altid *sort-hvide*, *skarpe* aftryk og skriv altid på bagsiden af hvert enkelt billede dato, grenens navn og hvad billedet forestiller.

Artikler og referater sendes til: DEN DANSKE STJERNE, Priorvej 12, 2000 København F, og vi håber altså snart at få nogle gode beretninger fra grenene, så Stjernen kan blive endnu mere interessant i fremtiden.

Uvidenhed koster dyrt

Alt, hvad vi kan tage med os til det næste liv, er kærlighed og kundskab

PRÆSIDENT HARTMAN RECTOR, JR.
Af De Halvfjerds' første Råd

For nogle år siden, medens jeg tjente i flåden og var væk hjemmefra, døde en meget fremtrædende og velstående farmer fra min barndomsegn. Efter, jeg var kommet hjem, talte jeg med min fætter om den afdødes formue og jeg stillede det uundgåelige spørgsmål: „Hvor meget efterlod han sig?" Min fætter sagde: „Han efterlod sig det hele; han tog overhovedet ikke noget som helst med sig."

Det slog mig at være en stor sandhed, som meget, meget få mennesker nogensinde synes at forstå. Naturligvis opfører mange af os som om, vi kan tage det altsammen med os, når vi går herfra; men selvfølgelig kan vi ikke det. Med hensyn til de materielle ting, efterlader *enhver af os* det altsammen. Med Pauli ord til Timoteus: „Thi vi har ikke bragt noget med ind i verden og kan heller ikke bringe noget ud af den." (Tim. 6:7)

Men er der nu ikke et eller andet godt, som vi kan tage med os, når vi går herfra, kan vi så spørge? Profeten Joseph Smith lærte os, at den kundskab og intelligens vi opnår her i dette liv, vil følge med os, når vi går herfra. „Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.

Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er fortjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet." (L. & P. 130:19-21)

Når det nu er sådan, må vi alle skulle sætte vore anstrengelser ind på at opnå lys og sandhed eller intelligens, når vi vælger vore værdier, så vi kan have disse for evigt. Vi må søge at blive oplyste. Da „Guds herlighed er intelligens" (L. & P. 93:36) er vores kurs tilrettelagt, hvis vi vil blive som vor himmelske Fader.

Uvidenhed koster dyrt; ja, det er i virkeligheden det dyreste, vi kender til. Det er helt sikkert, at vi begår mange fejltagelser på grund af uvidenhed. Hvis vi bryder en befaling fra Gud, som vi aldrig har modtaget, kan Herren ikke holde os ansvarlige for synden. „Altså når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd." (Jak. 4:17) Og med Pauli ord: „ . . . hvor der ingen lov er, er der heller ingen overtrædelse." (Rom. 4:15) Men selv om vi måske ikke er skyldige i synd på grund af vores uvidenhed, kan vi jo heller ikke modtage den velsignelse, der er fastsat for lydighed, hvis vi ikke er lydige imod denne lov. Derfor nægtes vi velsignelsen på grund af vores uvidenhed. Hvis det er en færdselslov, vi har forbrudt os imod på grund af uvidenhed, får vi akkurat den samme straf, som hvis vi havde haft kendskab til den lov, vi har brudt. Ligeledes hvis vi stikker en finger i en elektrisk stikkontakt, vil vi få det samme stød, ligegyldigt hvilken kundskab, vi har om elektricitet. Jeg gentager, uvidenhed koster dyrt. Dette er i høj grad tilfældet, da Herren har sagt: „Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed." (L. & P. 131:6) For intet menneske er i sandhed oplyst, medmindre han kender Herren.

Hvorfor er vi så sene til at lære, til at modtage lyset? Er det fordi, at Herren er sen til at tale eller ikke ønsker at blive forstyrret? Ikke ifølge Hans ord til Jakob, hvori Han siger: „ . . . der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser . . . " (Jak. 1:5)

Det egentlige problem er så, at vi ikke modtager lyset! „ . . . Og heri ligger menneskenes fordømmelse", siger Herren; „fordi det, der var fra

begyndelsen, er tydligt åbenbaret for dem, og de modtager ikke lyset.
Og hvert menneske, hvis ånd ikke vil modtage lyset, er under fordømmelse." (L. & P. 93:31-32)
Men hvorfor modtager vi ikke lyset? Herren fortæller os atter og atter hvorfor i Skrifterne. Grunden, til at vi ikke lærer, er ganske enkelt, at vi ikke er i form til at lære. Vi er ikke i en tilstand, hvor vi kan modtage lyset, fordi vi ikke er villige til at modtage det. *Vi ønsker det ganske simpelt ikke*. De fleste af os vil på det kraftigste være uenige om denne påstand, er jeg sikker på. Naturligvis ønsker vi at modtage lys og lærdom fra Gud, vor himmelske Fader. Alligevel er Herrens ord sande. Herren talte om de, der ville opstå fra de døde, men som ikke ville modtage en grad af herlighed og Han sagde: „Og de øvrige skal også blive levendegjort. Dog skal de vende tilbage til deres eget sted for at nyde det, som de var villige til at modtage, fordi de ikke ville nyde det, som de kunne have fået.
Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den? Se, han glæder sig ikke over det, der er givet ham eller over gavens giver." (L. & P. 88:32-33)
Så Cassius'[1] ord til Brutus[2], i Shakespeares *Julius Cæsar,* kan i lige så høj grad anvendes på os: „Fejlen, kære Brutus, er ikke i vor stjerne, men i os selv, at vi er slaver." Vi må se på os selv for at finde årsagen til vor uvidenhed.
Vi er tilbøjelige til at sige, at vi venter på, at Herren skal give os lys og sandhed, medens det i virkeligheden er Herren, der venter på os — venter på at få os i en tilstand, hvor Han kan åbenbare os det lys, vi søger og har så desperat brug for.
Herren har på slående måde gjort rede for vor tilstand. „Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene (elsker) mørket mere end lyset; thi deres gerninger (er) onde." (Joh. 3:19) Jeg gentager: „thi deres gerninger (er) onde."
Åbenbaring, lys og kundskab kommer gennem den Helligånds kraft. Mesterens ord, som står skrevet i Johannes-Evangeliet, udtrykker klart dette. „Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt." (Joh. 14:26) Og videre: „ . . . han (Helligånden) (skal) vejlede jer til hele sandheden . . . og det, der kommer, skal han forkynde jer." (Joh. 16:13) Ja, i virkeligheden kan vi hverken belære eller lære Evangeliets sandheder uden den Helligånd. I vor tid har Herren atter bekræftet denne store sandhed med disse ord:
„Hvorfor forstår og ved I da ikke, at den, der modtager ordet gennem sandhedens ånd, modtager det, som det bliver prædiket af sandhedens ånd?
Derfor forstår den, der prædiker, og den der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden.
Og det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, men er mørke.
Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver

klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.
Thi han ejer alt, for alt er ham underlagt, i himlen som på jorden, livet og lyset, ånden og kraften, der udsendes efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans Søn.
Men ingen er i besiddelse af alt, uden at han er lutret og renset fra al synd. Men dersom I er lutret og renset fra al synd, da bed om, hvad I vil, i Jesu navn, og det skal ske." (L. & P. 50:21-24, 27-29)
En stor Mormons Bog profet, Alma, erklærede delvist, efter at han havde holdt en storslået prædiken om lydighed under påvirkning af den Helligånd, hvordan han modtog sådan kundskab og magt.
„Jeg siger jer, de er kundgjort for mig ved Guds hellige ånd. Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd; og det er åbenbaringens ånd, som er i mig." (Alm. 5:46)
Sommetider lader det til at medlemmerne mener, at faste og bøn er alt,

hvad der er nødvendigt for at modtage svar på deres problemer. For nogen tid siden kom en ung dame ind på mit kontor; hun havde fastet og bedt i to dage for at få at vide, om hun skulle giftes med en bestemt ung mand, og hun følte at hun havde modtaget et bekræftende svar. Kort tid derefter blev den unge mand forlovet med en anden pige. Den første unge dames spørgsmål til mig var: „Hvordan kan det være, at jeg fik svar om, at jeg skulle giftes med ham?"

Efter at have talt med hende et stykke tid, kom det for dagen, at der var flere forskellige bud, som hun fuldt ud havde kendskab til, men som hun ikke holdt. Det kræver mere end faste og bøn. Vi må begynde forfra; vi må omvende os — tilstå og afstå fra vore synder. Vi må studere Skrifterne, ja, gransk Skrifterne; vi må holde Guds befalinger og holde dem fuldt ud. For befalingerne er beregnet til at bringe os i en sådan tilstand eller form, at vi kan modtage lys og sandhed, ja endog intelligens, som er oplysning fra Gud vor Fader, vi har så hårdt brug for det, og det er de eneste ting af virkelig værdi, som vi kan tage med os, når vi går herfra.

Lad mig, mine brødre og søstre, bære vidnesbyrd for jer om, at det, I har hørt fra dette sted under denne konference, er Herrens tanker, Herrens vilje og Herrens ord til frelse for Hans hellige i netop denne afgørende tidsperiode, for Han lever og taler til sine tjenere i dag. Vi må give agt på Herrens ord; derfor er det af yderste vigtighed, at vi giver agt på disse ord og arbejder på vores frelse med frygt og bæven for Ham, medens vi holder disse befalinger nøjagtigt.

Må vi gøre således og må det siges om os, når vi går bort herfra: „han tog en ren, fri, oplyst og lykkelig ånd med sig og en ren samvittighed overfor sine medmennesker." At dette må blive vores lykketilstand, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Cassius, Garius (Død 42 f. K.). Romersk general og konspirator.

2 Brutus, Marcus Junius (85?–42 f. K.). Romersk politiker og militærleder.

Søg guddommelig vejledning til at løse problemer og til at skelne mellem sandhed og vildfarelse

ÆLDSTE WILLIAM H. BENNETT,
assistent til De Tolvs Råd

Der er brug for hjælp i de skyggefulde områder

Medens jeg tjente i hæren under den anden verdenskrig, blev det krævet af mig, at jeg gennemgik Ishihara-øjentesten, som gør brug af forskellige farver, mønstre og tal, for at diagnosere farveblindhed i dens forskellige variationer. Under denne prøve er de, der er ramt af en eller anden form for farveblindhed, istand til at skelne hovedfarverne uden vanskelighed, men afskygningerne af de forskellige farver volder problemer. De, der er farveblinde, kan ikke skelne rigtigt imellem dem; og ligemeget hvor meget de forsøger, er de ikke i stand til at skelne mellem de farver, der er tydelige for et normalt syn.

I denne Ishiharatest fandt jeg et vigtigt budskab, et budskab der i udstrakt grad kan anvendes i vort liv.

Er der ikke ligheder mellem den farveblindhed, som netop er beskrevet, og den tilstand et medlem af Kirken er i, som hævder, at han søger sandheden, er ivrig efter at udvikle et stærkt vidnesbyrd om sandheden, og alligevel ikke er villig eller i stand til at ydmyge sig for Herren, udøve tro og efterleve Evangeliet? Når han forsømmer at gøre disse ting, lader han sine undladelsessynder lukke døren til sandhedens store kilde — vor Fader i Himlen. Som følge deraf er hans syn mangelfuldt.

På vor rejse gennem livet kommer hver enkelt af os i kontakt med mange skyggefulde områder, tusmørkezoner og endog mørke alleer, hvor vi, medmindre vi får hjælp af en højere magt, er ude af stand til at se klart, at udlægge korrekt og nå frem til fornuftige konklusioner. Nogle af disse områder findes i den fysiske verden, andre i den intellektuelle verden og atter andre i det åndelige rige. Lad os imidlertid huske på, at Herren har sagt, at for Ham er alle ting åndelige.

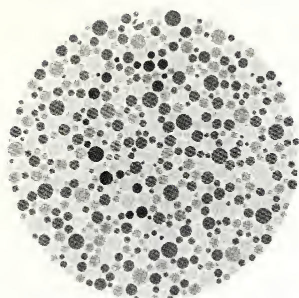
„Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn, ikke engang Adam, jeres fader, hvem jeg skabte, en lov, som var timelig.

Se jeg gav ham hans frie vilje, og jeg gav ham befalinger, men de var ikke timelige, thi mine befalinger er åndelige; de er ikke naturlige eller timelige, ej heller kødelige eller sanselige." (L. & P. 29:34-35)

Som enkeltpersoner har vi nogle begrænsninger, når det drejer sig om vores forståelse af tingene, som de virkelig er. Vi kan se ud i horisonten, et sted går jorden og himlen så at sige sammen, og vi kan ikke se derudover. Men der er noget bagved. I den timelige verden er alt, hvad vi behøver at gøre for at forstå dette, at forbedre vort udsyn ved at gå op i det øverste af en bygning, på et bjerg eller i en flyvemaskine.

Det er nødvendigt, at vi forbedrer vort udsyn i alle aspekter af livet — i det intellektuelle og

det åndelige såvel som i det timelige. I vor bestræbelse på at gøre dette, må vi huske på, at der i enhver situation er kendsgerninger og der er meninger. Der er årsager til vanskeligheder og der er symptomer, der forklarer sig selv. Den villighed vi lægger for dagen, og de evner vi har til at få fat i kendsgerningerne og årsagerne og klart ser forholdet imellem dem, er afgørende for, hvor godt vi er i stand til at udlægge og nå frem til fornuftige konklusioner. Men hvis vi blot fjoller rundt med meninger og symptomer, forøger vi vore vanskeligheder og det tager længere tid for os at nå til en vedvarende og tilfredsstillende løsning.

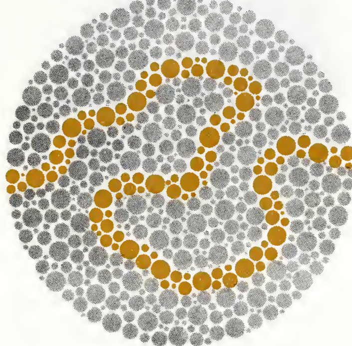

Det er betydningsfuldt at vi også husker, at ligegyldigt hvor intelligente vi end er, ligemeget hvor hårdt vi arbejder, uanset hvor gode vore lærere er eller hvor gunstige vore læremuligheder i vort tildelte spand af år her på jorden er, kan vi kun mestre en meget lille del af den totale kundskab; og det, vi mestrer, er sædvanligvis indenfor et snævert og specialiseret område. Som følge deraf har vi i og af os selv begrænsninger. Vor tænkeevne er ofte særdeles selektiv og afgrænset og vor dømmekraft er ofte fejlagtig. Skulle vi da ikke være villige til at give agt på Salomons råd:

„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand;
Hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier." (Ordspr. 3:5-6)

Uden guddommelig vejledning vil vi få vanskeligheder i livets skyggefulde områder. Men vi behøver ikke at vandre alene. Vor Fader i Himlen og Hans Søn, Jesus Kristus, og profeterne — fordums og nutids — har givet os en kortlagt vej for vores rejse i livet. Vi kan finde lykke og glæde og vi kan nå til vort bestemmelsessted i sikkerhed, hvis vi blot vil give agt på vejskiltene og følge de anvisninger, der er blevet givet os.

Hvad er det for vejskilte og anvisninger? De findes detaljeret nedskrevet i Den hellige Skrift og gives gennem nutidsprofeters inspirerede udtalelser. Lad mig blot nævne nogle få af dem.

Jeg vil gerne begynde med en erklæring, som Herren selv fremsatte, og som står nedskrevet i Johannes-Evangeliets 7. kapitel, vers 16 og 17:
„Så svarede Jesus dem og sagde: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.
Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget."

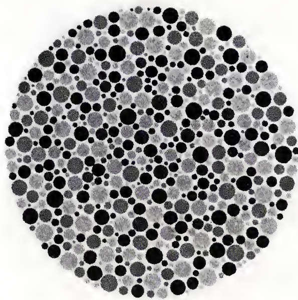
I Pauli brev til Romerne, 1. kapitel, vers 16 og 17, læser vi:
„Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så for græker.
Thi i evangeliet åbenbares retfærdigheden fra Gud, af tro til tro, som der står skrevet: ,Den retfærdige skal leve af tro'."

I 2. Korinterbrev, kapitel 5, vers 7, læser vi: „thi i tro vandrer vi her, ikke i skuen."

Fra Mormons Bog, i Alma 26. kapitel, vers 22, taler Ammon disse ord: „Ja, den, som omvender sig og øver sig i tro og gør gode gerninger og beder uden ophør, ham bliver det forundt at kende Guds hemmeligheder; ja, og sådanne skal gives at åbenbare ting, som aldrig har været åbenbaret . . ."

Fra Lære og Pagter læser vi i afsnit 88, vers 63:
„Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg flittigt, så skal i finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer."

Og i afsnit 18, vers 18, taler Herren til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer og

siger: „Bed Faderen i mit navn, i tro på at I skal få det, så skal I modtage den Helligånd, der åbenbarer alt, som er tjenligt for menneskenes børn."

Og i 121. afsnit, vers 45 og 46:

„Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed."

Herren har i Mormons Bog, i Moroni 10:5, fortalt os, at ved den Helligånds kraft, kan vi kende sandheden i alle ting. Hvilket vidunderligt løfte; og det kan gå i opfyldelse for alle os, der er medlemmer af Kirken, fordi vi efter vor dåb fik bekræftelse, hvorved hænder blev lagt på vore hoveder og en, der havde myndighed dertil, gav os den Helligånds gave. Hvis vi blot vil leve, som vi bør og gøre vores del, vil vi erfare hvilken stor styrke og velsignelse den Helligånd kan blive i vort liv. Den kan oplyse og udvide vor horisont og tænde lyset for os, så vi kan se mere klart i livets skyggefulde områder, ja, i alle livets områder.

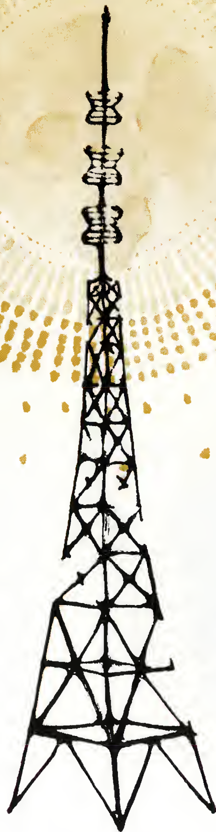
Nogle mennesker synes at være mere tilbøjelige til ikke at tro på Skrifterne og vore nutidsprofeters belæringer, end til at tro på dem. Jeg har i mit inderste sagt, at hvis de ville udvise den samme anstrengelse i at tro, som de udviser i ikke at tro og ville ydmyge sig, udøve tro og studere flittigt, vil den Helligånd hjælpe dem og de vil finde, at de tror mange af de ting, som de nu mener, at de ikke tror på.

Den Helligånd kan give os en sikker overbevisning om, at mennesket er Guds barn. Alt for ofte, når mennesker uden hjælp prøver på at forstå menneskets forhold til Gud, ser de kun på tingene med jordiske øjne og tager kun de jordiske forhold i betragtning. Men dette liv er ikke begyndelsen og heller ikke enden. For at forstå menneskets forhold til Gud, må vi med den Helligånds hjælp udvide vort perspektiv og tage den førjordiske tilstand i betragtning og ligeledes livet efter døden.

Den Helligånd kan hjælpe os til at se tydeligere i de skyggefulde områder. Men for at den kan blive den kraft, som den kan være og burde være i vort liv, må alting inden i os være rigtigt indstillet. Vi må være oprigtigt ydmyge, udøve stor tro, udrette gode gerninger, bede regelmæssigt og oprigtigt, forene bøn med faste, studere Evangeliet flittigt og efterleve det, være aktive i Kirken, give af os selv i uselvisk tjeneste for andre og opbygge Guds Rige på jorden.

Jeg har mærket den Helligånd i mit liv — i klasseværelset — i militære lag — under opgaver i Kirken — og i mit daglige liv. Påvirkningen har været mest udtalt, når jeg har ydmyget mig for Herren og forberedt mig ved at udøve tro, studeret flittigt, efterlevet Evangeliet og under faste og bøn.

Jeg vidner for jer om, at Gud lever, at Evangeliet er sandt, at dette er Jesu Kristi sande Kirke og at vi har en sand Guds profet til at lede os i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. O

Når vi indstiller vor sjæl mod den Uendelige, hører og ser og erfarer vi, hvad der hører Gud til

PRÆSIDENT BRUCE R. McCONKIE,
af De Halvfjerds' første Råd

Herrens folk modtager åbenbaring

Da jeg var missionspræsident i Australien, sagde jeg engang til mine missionærer på Tasmanien: „I morgen klatrer vi op på mount Wellington og holder vort missionærmøde på toppen. Vi vil der søge at blive et med Herren og få del i Hans Ånd."

Vi foretog bjergbestigningen og da vi var på toppen af bjerget, besøgte vi en fjernsynssenderstation. En lys ung mand forklarede os, i ord jeg aldrig havde hørt og benyttet, principper, jeg ikke kunne forstå og stadig ikke forstår, hvorledes fjernsynets lyd og billede blev sendt ud over dalen nedenfor.

Om aftenen, da vi var tilbage i byen Hobart, sad mine to unge sønner og jeg foran fjernsynsapparatet, der var stillet ind på den rigtige kanal, og vi så og oplevede, det der i ord var blevet beskrevet for os.

Jeg tror, at dette til fuldkommenhed illustrerer, hvad der kræves for at kunne modtage åbenbaring og for at se syner. Vi kan læse om syner og åbenbaringer i de gamle Skrifter, vi kan studere de inspirerede skrivelser, som mennesker, der har haft Evangeliets fylde på deres tid, har skrevet, men vi kan ikke fatte, hvilke ting, der er involveret heri og hvilke ting, der kræves, førend vi selv hører, ser og oplever.

Dette Tabernakel er nu fyldt med ord og musik. Händels[1] Messias er blevet sunget medens verdens statsmænd driver propaganda overfor deres folk. Men vi hører ikke noget af det.

Dette Tabernakel er fuldt af scener fra Vietnam og Washington. Der er endog billeder af mænd, der vandrer på månens overflade. Men vi ser ikke disse ting. I det øjeblik vi imidlertid stiller en radio ind på den rette bølgelængde og stiller en fjernsynsmodtager ind på den rette kanal, begynder vi at høre og se og opleve, hvad der ellers er fuldstændig ukendt for os.

Og således er det med evighedens åbenbaringer og syner. De findes omkring os hele tiden. Dette Tabernakel er fuld af de samme ting, der findes optegnet i Skrifterne og meget

mere. Synet om de tre grader af herlighed ligger udbredt foran os, men vi hverken hører, ser eller opplever det, fordi vi ikke har stillet vore sjæle ind på den bølgelængde, hvorpå den Helligånd sender.
Joseph Smith sagde: „Den Helligånd er en åbenbarer." Og: „Intet menneske kan modtage den Helligånd uden at modtage åbenbaringer." (Profeten Joseph Smiths lærdomme s. 395)
Moroni sagde: „ . . . gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5)
Talsmanden kender alle ting, Han har fået overdraget at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, at åbenbare, belære og vidne — og Han udsender alle frelsens sandheder og al Guds kundskab og visdom i en uendelighed.

Hvordan dette gøres, ved vi ikke. Vi kan ikke fatte Gud eller de love, hvormed Han regerer universet. Men at det finder sted, ved vi, fordi vi her nede i dalen hører, ser og oplever, hvad der hører Gud til, når vi indstiller vor sjæl mod den Uendelige.
De love, der styrer radio og fjernsyn, har eksisteret lige siden Adams tid, men kun i vor tid har menneskene hørt, set og oplevet disse mirakuløse ting. Og de love, hvorved mennesker kan se syner, høre Guds stemme og få del i Ånden, har altid eksisteret. Men millioner af mennesker overalt lever og dør uden at smage Guds gode ord, fordi de ikke adlyder de love, der planter Herrens åbenbaringer i deres hjerte.
Og lad mig sige, at den eneste måde, hvorpå man kan finde sand religion, er ved at modtage den fra Herren. Sand religion er åbenbaret religion; det er ikke noget, mennesket har udtænkt; det kommer fra Gud.
Mennesket skabte ikke Gud og kan heller ikke forløse sig selv. Intet menneske kan give sig selv en opstandelse eller en arv i et himmelsk Rige. Frelse kommer fra Gud og på Hans betingelser, og de ting, som menneskene må gøre for at opnå frelse, kan kun kendes gennem åbenbaring.
Enten åbenbarer Gud sig eller Han forbliver for altid ukendt og de ting, der hører Gud til er, og kan kun kendes ved og gennem Guds Ånd.
Sand religion beskræftiger sig med åndelige ting. Vi kommer ikke til kundskab om Gud og Hans love ved intellektet eller ved forskning eller logik. Jeg er almindeligt begavet — hverken klogere eller dummere end de fleste andre. På det intellektuelle plan har jeg opnået en højere collegegrad. I Guddommens sfære er uddannelse og intellekt virkeligt ønskelige. Men sammenlignet med de åndelige gaver, er de kun af ringe og midlertidig værdi. Ud fra evighedens perspektiv er det, hver enkelt af os har brug for, en højere grad af tro og retfærdighed. De ting, der i al evighed vil være os til gavn, er ikke evner til at tænke logisk, men evnen til at modtage åbenbaring; ikke de sandheder der læres gennem studium, men den kundskab man opnår ved tro; ikke hvad vi ved om verdens ting, men vor kundskab om Gud og Hans love.
Joseph Smith sagde, at et menneske kunne lære mere om de ting, der hører Gud til, ved at få et kig ind i Himlen i fem minutter, end ved at læse alle de bøger, der er skrevet om religion. Religion er noget, der må erfares.
Jeg kender mennesker, der kan tale uendeligt om religion, men som aldrig har haft en religiøs oplevelse. Jeg kender mennesker der har skrevet bøger om religion, men som har omtrent lige så megen åndelighed som en træstamme. Deres interesse i evangelisk lærdom har de, for at kun-

ne forsvare deres egne spekulative synspunkter, fremfor at finde ud af, hvad Herren mener og hvad det hele drejer sig om. Deres tale og det, de skriver, er grundet på logik og intellekt; Guds Ånd har ikke berørt deres sjæle, de er ikke blevet født på ny og blevet nye skabninger ved den Helligånd; de har ikke modtaget åbenbaring.

Det er hvert eneste af Kirkens medlemmers ret og privilegium at modtage åbenbaring og få del i Åndens gaver. Når vi bekræftes som medlemmer af Kirken, modtager vi den Helligånds gave, som er retten til dette medlem af Guddommens konstante ledsagelse, baseret på ens trofasthed. Om vi virkelig får del i denne er afhængig af vor personlige værdighed. „Gud vil give jer kundskab gennem sin Helligånd", siger åbenbaringen til de hellige, „ja, gennem den Helligånds uudsigelige gave ..." (L. & P. 121:26)

Nephi talte om de åbenbaringer, som hans fader havde modtaget og sagde: „... han sagde dem i sandhed meget, som var vigtigt, men vanskeligt at forstå, medmindre man adspurgte Herren ..."

Om disse samme åbenbaringer sagde Laman og Lemuel: „... vi kan ikke forstå det, som vor fader har talt ..."

Nephi spurgte: „Har I adspurgt Herren?"

De svarede: „Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting."

Så var det at Nephi kom med en strålende udtalelse: „Hvorfor holder I ikke Herrens befalinger? Hvordan kan det være, at I vil omkomme på grund af jeres hårdhjertethed?

Husker I ikke, hvad Herren har sagt: ‚Hvis I ikke forhærder jeres hjerte, men beder til mig i tro med forvisning om, at I vil få og med flid holder mine bud, skal disse ting visselig tilkendegives for jer'.« (1. Neph. 15:3, 7-11)

Det er Kirkens medlemmers ret at modtage åbenbaring. Joseph Smith sagde: „... Gud har ikke åbenbaret noget til Joseph, andet end hvad han vil gøre kendt for De Tolv, og endog den mindste hellige vil kunne kende alle ting, så hurtigt som han er stand til at støtte dem ..." (Joseph Smiths lærdomme).

Endvidere: „Det er hver eneste ældstes privilegium at tale om de ting, der hører Gud til; og dersom vi alle kunne komme sammen med et hjerte og et sind i fuldkommen tro, kunne sløret lige så godt sønderrives i dag, som i næste uge eller nogen anden tid ..." (Joseph Smiths lærdomme s. 9)

Religion må føles og opleves. I nephiternes optegnelser over den opstandne Herres tjenestegerning, finder vi denne beretning: Jesus „knælede ... ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives; og folket, som hørte ham, bevidnede det.

Og på denne måde vidnede de: ‚Aldrig før har har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen.

Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os'." (3. Neph. 17:15-17)

Om en senere bøn, beretter Skriften: »Og ingen tunge kan udtale de ord som han bad; ej heller kan de nedskrives af noget menneske.

Og mængden hørte dem og bærer vidnesbyrd derom, og deres hjerter var åbne, og de forstod i hjerterne de ord, som han bad.

Men de ord, som han bad, var så store og forunderlige, at de ikke kan nedskrives, og de kan heller ikke ytres af noget menneske." (3. Neph. 19:32-34)

Religion kommer fra Gud ved åbenbaring og drejer sig om de åndelige ting; og førend et menneske har modtaget åbenbaring, har det ikke modtaget religion og er ikke på den sti, der leder til frelse i vor Faders Rige. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting, fordi jeg har modtaget åbenbaring — åbenbaring som fortæller mig (blandt andre ting) at Jesus Kristus er Guds Søn; at Joseph Smith er en profet, gennem hvem kundskab om Kristus og om frelse er blevet gengivet i vor tid; og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bogstaveligt er Guds Rige her på jorden. Jeg vidner om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Händel, George Frederich (1685–1759), tyskfødt britisk komponist.

Loven om overflod

Hvis man virkelig skal vurdere et menneske, må man prøve hans indstilling til hans jordiske ejendele

ÆLDSTE FRANKLIN D. RICHARDS,
assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre, jeg føler det som både et privilegium og en velsignelse, at være til stede ved denne inspirerende konference, og jeg ved, at svarene på mange af nutidens problemer kan findes i de budskaber, som vore ledere giver os.

Uanset de vanskeligheder der findes i verden i dag, må vi som folk indse, at vi bliver velsignet i rigt mål med denne verdens rigdomme; og dog ved vi, at hvad end vi har, tilhører det Herren og Han har velsignet os med disse ting for at se, hvorledes vi vil bruge dem.

Jeg tror, at man kan sige, at livet er Guds største gave til menneskene og det vi udretter med vort liv, er vor gave til Gud.

Præsident Brigham Young talte om at gøre vort liv til en gave til Gud, og sagde derom: „Vores religion betyder alt for os og for den skulle vi være villige til at bruge al vor tid, alle vore talenter, vore midler, al vor energi og vort liv." (Journal of Discourses, Vol. 11, S. 119)

Og: „Hvis vi gør det rigtige, vil der finde en evig udvikling sted hos det folk med hensyn til talent, styrke og intellekt og jordisk rigdom fra denne tid, for fremtiden og for evigt." (JD, vol. 1 S. 110)

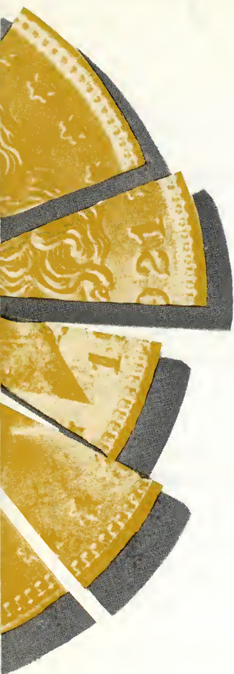
„Ingen velsignelse, der besegles på os, vil være os til nogen gavn, med mindre vi lever for den." (JD, vol. 11, s. 117)

Det er interessant at se, at der her ligesom overalt i Skriften, gives løfte om jordisk rigdom og vækst i talenter til de, der efterlever Evangeliets principper, og vi rådes til at bruge vore talenter og vor rigdom til opbygning af Riget. Mange steder i Skrifterne står der imidlertid formanende ord, med hensyn til de fristelser der fremkommer ved, at man erhverver sig rigdom og bruger den til uretfærdige formål.

Den store apostel Paulus skrev til sin hengivne kammerat Timoteus og fortalte ham at „kærlighed til penge er en rod til alt ondt", og „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele . . ." (1. Tim. 6:10, 17-18)

Igennem hele Kirkens historie har dens ledere belært om værdien af at arbejde, være flittig og sparsommelig; og når disse principper er blevet praktiseret, har Kirkens medlemmer haft fremgang på utallige måder. Ligeledes er medlemmerne blevet rådet til at blive økonomisk uafhængige og bevare denne uafhængighed, de er også blevet opmuntret til at oprette beskæftigelses-skabende industrier.

For at fremme disse lærdomme, bør enhver mand, der har ejendom og

midler, leve således, at han kan opnå visdom, så han kan vide, hvordan han kan benytte denne rigdom på bedst mulig måde, så der kommer det bedst mulige ud af det for ham selv, hans familie, for hans medmennesker og for Guds Rige.

Jeg citerer igen præsident Brigham Young: „Når dette folk er beredt til på rette måde at benytte denne verdens rigdomme til opbygningen af Guds Rige, er Han villig og parat til at skænke os dem. Jeg kan lide at se mænd blive rige på grund af deres flid, klogskab, handlekraft og sparsommelighed og derpå bruge deres rigdom til opbygningen af Guds Rige her på jorden." (JD, vol. 2, s. 114-115)

Andrew Carnegie[1] erklærede sin indstilling til rigdom således: „Dette må siges at være den rige mands pligt: For det første, at vise et eksempel i mådehold, en ikke pralende levevis, at afstå fra ekstravagance og fra at udstille sig, med måde at sørge for de nødvendige behov for de, der er afhængige af ham; og efter at have gjort dette, blot betragte alle yderligere indtægter, han får ind, som værende betroede midler, som han har fået til opgave at forvalte og føle det som en udtrykkelig pligt at forvalte dem på en måde, der efter hans dømmekraft har til hensigt at skabe de mest gavnlige resultater for samfundet, den rige mand bliver således mere forvalter og tillidsmand for sine fattige brødre, og tjener dem med sin større visdom, erfaring og evne til at forvalte, idet han gør det bedre for dem, end de selv ellers ville kunne gøre." (The Gospel of Wealth)

Med denne filosofi om rigdom for øje kan man med rette sige: „Det jeg er værd, er det jeg gør for andre mennesker."

I mange tilfælde vil man virkelig kunne vurdere et menneske efter hans indstilling til hans jordiske ejendele.

I fortsættelse af denne tanke skulle vor opgave da være at opbygge Guds Rige. Mange af os har i mere generøse og uselviske stunder sagt: „Hvis jeg bare var rig, ville jeg bygge en smuk kirke, sørge for en skole til de mindre priviligerede samfundsgruppers børn, give forsyninger til et hospital, hvor det er nødvendigt osv."

Sandsynligvis er der ikke mange af os, der vil få den store rigdom, der er nødvendig, for at vi kan gøre nogle af disse ting selv; ikke desto mindre kan enhver af os, når vi har ønsket derom, være med til sådanne vidunderlige projekter med vore bidrag, derunder når vi betaler vor tiende og fasteoffer.

Igennem århundreder har Herren givet sit folk befaling om at huske de trængende og betale tiende og fasteoffer med den hensigt at opbygge Riget.

I denne uddeling har Herren åbenbaret til os, at „dette er en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende." (L. & P. 64:23) Jeg synes vi skal lægge mærke til, at et meget væsentligt antal i dag af et ærligt hjerte opfylder dette krav. Og dog er der på den anden side mange, der undlader at betale deres tiende og fasteoffer.

Herren har sagt: „Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ‚Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen! Bring hele tienden til forrådshuset . . . sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål." (Mal. 3:8, 10)

Tiende er hellige midler og Herren har i denne uddeling åbenbaret at tiende „skal forvaltes af et råd, der består af min kirkes første præsidentskab og af biskoppen og hans råd . . . og gennem min egen røst til dem, siger Herren." (L. & P. 120:1)

På grund af Kirkens tiltagende vækst over hele verden kræves der flere og flere bygninger og hjælpemidler — kirker, skoler, seminarer, templer, hospitaler, missionshjem, besøgscentrer og mange andre bygninger.

Ikke alene kræver anlæggelsen af disse nye kirkefaciliteter en anseelig kapital, men driften og vedligeholdelsen af disse bygninger er en tung økonomisk byrde.

Kirken har til opgave at tage sig af dens medlemmers åndelige og timelige behov, både levendes og dødes; og det omfatter bl. a. uddannelse, missionærtjeneste, velfærdsarbejde, hjælpearbejde, social tjeneste, genealogisk arbejde og mange andre ting. Disse programmer, der fungerer på et verdensomspændende plan, kræver stor financiel støtte.

Vi har set frem til denne dag gennem mere end et hundrede år, og jeg er overbevist om, at når vi holder Herrens befalinger, vil Han åbne den vej for os, hvorved vi kan klare de financielle forpligtelser, der svarer til Kirkens vækst og udvikling, såvel som vore egne forpligtelser.

Apostlen Paulus skrev til de hellige i Korint og fortalte dem, at „den, der sår sparsomt, skal også høste spar-

somt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.
Enhver give, som hans hjerte har tilsagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver." (2. Kor. 9:6-7)
I denne uddeling har Herren sagt: „... du skal ikke lade dit hjerte hænge ved din ejendom, men frit give deraf ..." (L. & P. 19:26)
Når vi betragter os selv som forvaltere af rigdom til gavn for Guds børn, skal vi ikke tilbede ejendom, hvad enten den er af stor eller lille værdi. Hvis vi er skyldige i at tilbede vores ejendom, så er der behov for, at vi omvender os og bringer orden i det, der har værdi for os.
Et menneske, der anbringer denne verdens rigdomme på en vægtskål imod, hvad der hører Gud til, viser ringe forståelse for evige værdier.
Vi taler om at bringe ofre for at opbygge Guds Rige, men for mig er ordet misvisende — at være i stand til at deltage i opbyggelsen af Riget er et stort privilegium og en velsignelse.
Fornylig indviede jeg en smuk lille kirke og der fik jeg at vide, at for at kunne betale wardets del af byggeomkostningerne (5.000 dollars) havde biskoppen bedt alle medlemmerne om at skære ned på antallet af julegaver, så de kun gav til de mindre børn og skænkede det beløb, der derved blev sparet, til byggefonden. Medlemmerne gik på en vidunderlig måde ind for dette og betragtede det som en mulighed for at få en velsignelse fremfor at bringe et offer, og ved indvielseshøjtideligheden bar mange vidnesbyrd om denne virkning.
Så længe som man er ærlig overfor Herren, er det beløb, der erlægges, ikke materiel. Enkens og barnets skærv er lige så betydningsfuld og acceptabel, som den rige mands ofre.
Når mænd, kvinder og børn er ærlige overfor Gud og betaler deres tiende og fasteoffer, giver Herren dem visdom, hvorved de kan udrette så meget eller mere med det, der er tilovers, end de kunne gøre, hvis de ikke havde været ærlige overfor Herren. Mange gange bliver de velsignet og begunstiget på forskellige måder — åndeligt, fysisk og mentalt, såvel som materielt. Jeg vidner for jer om, at dette er sandt, og jeg er sikker på, at mange af jer kan bære et lignende vidnesbyrd.
Husk den Herre Jesu ord, hvor Han sagde: „Saligere er det at give end at modtage." (Ap. Gern. 20:35)
Hvad er rigdomme da til? Til at bruge til at gøre godt med. Lad os derfor tilegne vore midler til opbygningen af Guds Rige. Lad os på denne dag beslutte os til at være ærlige overfor Herren, når vi betaler vor tiende og fasteoffer.
Jeg ved, at Gud lever og at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser, og det er langt vigtigere end jordiske rigdomme.
Og jeg ved, at Evangeliet i dets fylde er blevet gengivet i denne uddeling med profeten Joseph Smith som redskab, og at der er en levende profet i spidsen for Kirken i dag, præsident Joseph Fielding Smith. Dette er ligeledes af større værdi end nogen grad af jordisk rigdom.
Imidlertid vil et vidnesbyrd alene ikke kunne frelse os. Det gælder om at holde Guds befalinger — leve som sande sidste dages hellige. Det er derfor betydningsfuldt, at vi er på det rene med, at Evangeliet skal efterleves, for at det fuldt ud kan forstås og for at kunne modtage dets kraft.
Lad os derfor give af de midler, som Herren har givet os, så vi kan berige andre, der er mindre heldige end os og være med til at opbygge Guds Rige, så vi kan gøre vort liv til en god gave til Gud, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

DAVID O. McKAY

„En grundlæggende sandhed er dette, at direkte fællesskab mellem Guds Ånd og menneskenes ånder kan blive noget virkeligt. Med hele min sjæl videregiver jeg min broder, Stephen L. Richards's appel om, at vi må lede de unge ind i det område, hvori de kan føle det fælleskab. Herrens løfte til sine apostle er en realitet:

„,Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid'. (Joh. 14:16).

,Når Talsmanden kommer, som jeg skal sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, så skal han vidne om mig;'
(Joh. 15:26)."

BØRNENES SIDER

Vestpå

AF MARY PRATT PARRISH Illustreret af Virginia Sargent

Betsy var seks år gammel. Hele sit liv havde hun været lykkelig i Nauvoo sammen med sin far, mor og storebror, Tommy, men i den sidste tid havde hun været bekymret. Næsten hver eneste dag, var der en eller anden, der sagde til hende: „Vi tager vestpå, hvor græsset gror og vandet løber." Hun vidste ikke nøjagtigt, hvad det betød, men hun tænkte, at det betød, at inden længe skulle de forlade deres smukke hjem i Nauvoo og rejse bort, og hun ville ikke bort derfra!

Hun så på uret, der hang på væggen, kiggede på pendulet, der svingede frem og tilbage. Ville de tage uret med og stolen med det store runde ryglæn? I køkkenet var Mor ved at lave middagsmad. Ville de få komfuret, bordet og alle stolene med? Hvor skulle de gøre af alle disse ting? I går havde hun været med sin far henne hos smeden for at se på den vogn, som smeden var ved at lave til dem til turen vestpå. Hun vidste, at den ikke var stor nok til, at de kunne have det hele i den.

Betsys killing så op på hende og mjavede. Hun bukkede sig ned, tog killingen op til sig og satte sig hen foran pejsen. Udenfor, kunne hun se, lå der sne på hegnspælene. „Det er for koldt at drage vestpå nu, kis," sagde hun. „Måske venter vi til det bliver varmere."

Som svar krøb killingen op på hendes skød, stak sin lille snude ind under hendes armhule og lagde sig til at sove. Det var som om uret på væggen sagde: „Sov. Betsy, sov-Betsy," -og snart efter sov Betsy også.

Da hun vågnede op, var det som de

allesammen talte på en gang. Tommy fortalte, at han havde bundet en snor om gamle Nells hals. Mor sagde, at melet måtte bringes op fra kælderen. Far foer ud af den åbne dør med forsyninger til den overdækkede vogn.

„Hvor skal vi hen?" spurgte Betsy, men ingen havde tid til at svare hende. Hun frøs, så hun tog sin frakke på og stod så bare og kiggede på. Hun stod ved siden af sin far, da han sagde til Tommy: „Det er synd, du ikke kan få din tamme vædder med min dreng. Hvis vi kunne have ventet til foråret, ville det have været anderledes. Så ville der have været rigeligt med græs og vand, men nu er jorden frossen og der vil ikke være meget af nogen af delene. Vi bliver nødt til at give alt det korn, vi kan få fat i til okserne."

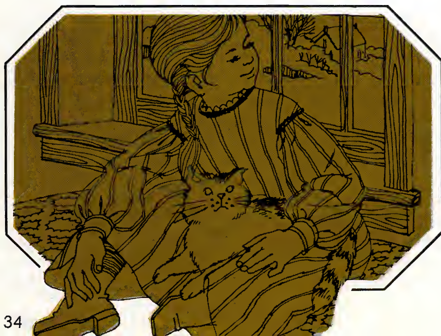
„Men hvorfor skal vi afsted nu? Hvorfor kan vi ikke vente til foråret?" spurgte Tommy.

„Fordi vi ikke kan være i sikkerhed her mere," svarede Far. „I går nat blev en af brødrene kidnappet og pisket. Vi ved endnu ikke, om han overlever det. For tre uger siden blev to familier drevet fra deres hjem i bitter kulde og måtte stå og se på, at deres huse brændte ned til grunden."

„I morges mødtes Brigham Young med alle mændene fra Præstedømmet og vi blev enige om, at det ville spare os for mange vanskeligheder, hvis vi startede med det samme. Det er grunden til, at vi tager afsted nu min dreng."

„Selvfølgelig vil der blive småt med mad, og kvæget vil lide sult og tørst, men præsident Young bad enhver række hånden op og love, at han ville dele alt, hvad han havde med de andre. ‚Når det I har er borte', sagde han, ‚vil Herren velsigne jer og hjælpe jer med at få mere.' Med hensyn til din vædder Tommy, vil en eller anden finde den og sørge for den."

Betsy så Tommy føre hånden op til halsen, som om han prøvede at skubbe en hulken væk. Far så det også og lagde sin arm omkring Tom-

my, medens han sagde: „I dette øjeblik må selv otteårs drenge handle som mænd."
„Men jeg ville ønske, der var noget jeg kunne tage med, som var helt mit eget," sagde Tommy.
Tommys far tav et øjeblik og så sagde han: „Jeg tror ikke, at nogen af os kan tage noget med, som tilhører os alene. Det vi har, må vi altsammen dele med de andre. Men der er noget, du kan passe på for os, og det er det gamle flag øverst i dragkisten. Din bedstefar bar det flag, da han kæmpede for friheden i Uafhængighedskrigen[1]. Gå op og hent det, min dreng, og pas på det for os. Jeg tror, vi vil få brug for det en dag."
Betsy vidste nu, hvor de skulle hen.
Hun tog killingen op, ræd for at hendes far ikke ville lade hende tage den med sig. Hun holdt den så fast, så den begyndte at mjave. Den satte sine kløer i hendes skulder, men hun ville ikke løsne sit greb. Mor så de tårer, som Betsy prøvede at holde tilbage og spurgte: „Hvad er der i vejen min ven?"
„Jeg vil have min killing med vestpå," svarede Betsy. „Må jeg?"
Mor så bekymret ud. Hun så ud af vinduet på koen og derpå ud af døren på vognen og hun fik et fjernt udtryk i øjnene. „Du ved, Betsy", sagde hun til sidst, „at vi har en ko med. Hvis vi kun var vores familie, er jeg sikker på, at vi ville have mælk nok til din killing. Men der vil være mange børn, hvis forældre ikke har en ko, og disse børn har allesammen brug for mælk. Du ville da ikke have at et lille barn skulle sulte, bare fordi du havde taget din killing med, ville du?"
Betsy spærrede øjnene op. „Jeg vil ikke vestpå. Jeg vil være her sammen med min killing, mit ur og min seng." Hun satte sig ned i den store stol med den runde ryg, hvor Mor så ofte havde siddet med hende, da hun var helt lille. Hun prøvede af alle kræfter at lade være med at græde, så det gjorde helt ondt i hendes hals og mund.

Udenfor, kunne hun se, lå der sne på hegnspælene

Til sidst så hun op og opdagede at hendes mors øjne var fyldt med tårer. Pludselig gik det op for hende, at Mor ikke var glad for at forlade deres hjem og drage vestpå. Betsy var ked af, at hun havde opført sig som et pattebarn. Hun var seks år gammel nu, og det var nok til, at hun kunne opføre sig som en stor pige!
Betsy rejste sig hurtigt op fra stolen, rettede skuldrene op og sagde: „Jeg vil gerne hjælpe, Mor. Hvad kan jeg gøre, for at hjælpe med til, at vi kan komme afsted vestpå.
Hendes mor smilede, gav hende et hurtigt knus og svarede: „Du kan lægge alle disse sæbestænger ned i en kasse. Det vil vare længe, før vi atter kan lave sæbe."
Til sidst var de parate til at tage afsted. Far og Mor sad på kuskesædet; Betsy og Tommy sad bag i vognen oven på fjermadrassen, som var blevet lagt over alle de ting, der lå i bunden af vognen. Gamle Nell var bundet til bagakslen og lod til at acceptere, at hun skulle gå i det tempo, som okserne satte.
Tommy og Betsy så tilbage på deres gamle hjem. Fårene gik stadig og græssede. Den tamme vædder stod

Da hun vågnede op, var det som de allesammen talte på en gang.
Tommy fortalte, at han havde bundet en snor om gamle Nells hals.
Mor sagde, at melet måtte bringes op fra kælderen. Far foer ud af den åbne dør med forsyninger til den overdækkede vogn.

stille henne ved gærdet. Betsy kunne ikke se sin killing og håbede, at den var inde i huset, hvor den kunne holde varmen. Da de kørte gennem gaderne vinkede de til deres venner og naboer, der også var ved at pakke deres ejendele sammen, de ville følge i deres spor, før solen kastede sine aftenstråler på Mississippiflodens frosne vande.

1 Den amerikanske Uafhængighedskrig (1775–1783) En krig imellem Storbrittanien og dens nordamerikanske kolonier.

LEHI

En fortælling fra Mormons Bog genfortalt af Mabel Jones Gabbott,

illustreret af Gary Kapp

Den store by Jerusalem summede af spænding og liv. Det var det første af Zedekias', Judahs konges regering. Alt syntes at være godt; men alligevel sagde Jeremias, Herrens profet, at Jerusalem ville blive udslettet, hvis dets indbyggere ikke omvendte sig fra deres fejl.

Lehi kendte profeten; han havde hørt snakken, der gik iblandt folket. Hans ældste søn, Laman, havde sagt: „Det kan ikke ske her". „Selvfølgelig ikke", havde Lemuel, hans næstældste søn, svaret. Nephi og Sam, Lehis yngste sønner, havde ikke sagt noget. De lod deres fader vejlede dem.

Lehi, hans hustru Sariah, og deres fire sønner havde alle deres dage boet i Jerusalem. Lehi var en mand, der havde stor rigdom. Man mener, at han var købmand og havde specialiseret sig i vin, oliven, figner og honning. Han var en lærd mand, som kunne både jødernes og ægypternes sprog.

Lehi bad til Herren for sit folk og Herren svarede ved at vise Lehi, hvad der skulle ske. Lehi blev overvældet og da han vendte tilbage til sit hus i Jerusalem, viste Herren atter Lehi den ødelæggelse, der ville finde sted af hans folk, jøderne i Jerusalem, hvis de ikke omvendte sig. Lehi gik ud blandt folk og forsøgte at advare dem. Men jøderne ville ikke lytte. De lo af Lehi og prøvede at slå ham ihjel.

Herren bød Lehi tage sin familie med sig og flygte ud i ørkenen. Han forlod skyndsomt sit hus, sit guld og sølv og andre kostbarheder. Han tog sin familie med sig samt noget forråd og nogle telte.

De rejste i tre dage. Så slog Lehi sit telt op ved en flod i en stor dal. Her byggede han et stenalter og bragte takoffer til Herren.

Men Laman og Lemuel, de ældste sønner, var ikke taknemmelige. „Jerusalem bliver ikke udslettet," sagde de til deres fader. „Det var dumt af dig at forlade vort smukke hjem og gå ud i ørkenen."

Lehi fortalte sine sønner om det, han vidste skulle ske. Han talte med en

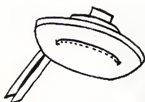
sådan kraft, fuld af Herrens Ånd, at deres legemer skælvede. De blev bragt til tavshed og adlød deres fader.

Herren sagde til Lehi, at før han drog videre skulle han sende sine sønner tilbage til Jerusalem efter hans folks hellige optegnelser og hans families stamtavler. Sønnerne var borte i nogen tid, og Sariah, deres moder, frygtede, at de var omkommet. Da de kom tilbage i sikkerhed, sagde Sariah:

„Nu ved jeg med sikkerhed, at Herren leder os og vil beskytte os."

Atter bød Herren Lehi sende sine sønner til Jerusalem for at bringe Ishmael og dennes familie ud af Jerusalem. Det gjorde de. Senere ægtede Lehis sønner Ishmaels døtre. Nu havde Lehi gjort alt, hvad han var blevet bedt om at gøre. Herren talte til ham om natten og sagde til ham, at han næste dag skulle fortsætte sin rejse. Da Lehi kom ud af teltet den næste morgen, blev han overrasket over at finde en rund kugle på jorden, den var af mærkelig forarbejdning og af fin messing. Inden i kuglen var der to visere og den ene pegede i den retning, de skulle gå. Lehi kaldte vejviseren eller kompasset for en Liahona, hvilket betyder „Ledelsen er Herrens". Liahona viste dem de gunstige steder i ørkenen. Når familien havde brug for mad, forespurgte Lehi Herren og modtog instruktioner, der på mirakuløs måde var skrevet på kuglen og fortalte ham, hvor han kunne finde føde, Liahona førte dem og oplyste dem, fordi de var ydmyge og havde tro på Herren. Således førte Lehi sin familie til det forjættede land. O

MARIANNE
FRA FRANKRIG

Madelines

Med tøjet under armen løb Madeline ned ad trapperne og ind i køkkenet, hvor hendes moder var ved at lave morgenmad. Mor så op for at sige god morgen til sin lille pige, men da hun så, hvor bleg og åndeløs Madeline var, spurgte hun: „Hvad er der i vejen? Er du syg?"
„Nej", svarede Madeline, men i det øjeblik kunne hun ikke sige mere.

Hun sank ned på en taburet og syntes at koncentrere sig om tæppet under sine fødder.
Hun spekulerede på, hvordan hun nogensinde skulle kunne fortælle om

drøm

ILLUSTRERET AF RON CROSBY

den mærkelige drøm hun lige havde haft, og hvad hendes moder ville tænke, hvis hun kunne fortælle den. I sin drøm havde hun syntes at være en ung dame, som sad på en lille eng nær ved vinhaven, og medens hun passede på, at gederne ikke trampede på vinstokkene og åd dem, stirrede hun ned på en søndagsskolebog i sit skød. Da hun så op igen, blev hun forskrækket over at se tre fremmede mænd.

Ved mindet om det skælvede Madeline af frygt, akkurat som hun havde skælvet i sin drøm. Men næsten med det samme følte hun den samme fred, som var kommet over hende, da en af mændene sagde: „Vær ikke bange. Vi er kommet fra et sted langt herfra for at fortælle dig om det sande og evige Evangelium."

Derefter fortalte mændene hende, at en engel havde vejledet en dreng, så han fandt en vigtig bog af guld, som var skjult i jorden. De sagde, at en dag ville hun, Madeline, være i stand til at læse denne bog, og på grund af den ville hun med glæde slutte sig til en ny kirke og udholde mange trængsler.

I det varme, sødt duftende køkken genoplevede Madeline sin drøm. Den syntes så virkelig for hende, at hun blev bleg igen og begyndte at skælve. Far kom ind efter at have malket gederne og spurgte, akkurat ligesom moderen havde spurgt: „Hvad er der i vejen? Er du syg?"

Madeline kunne kun ryste på hovedet. Faderen bøjede sig blidt ned ved siden af hende, samlede en strømpe op og uden at sige mere begyndte han at hjælpe hende med at blive klædt på. Bagefter løftede han hende op på sit skød og spurgte roligt: „Har du lyst til at fortælle mig om det?"

Madeline nikkede. Det var svært at få begyndt, men så syntes ordene at snuble over hinanden i hendes iver for at få det sagt. Mor holdt op med forberedelserne til deres beskedne morgenmad, bestående af figener, kartofler og gedemælk, så hun kunne høre alle de forbavsende enkeltheder i drømmen. Faderen lyttede opmærksomt, nikkede af og til med hovedet, som om han forstod mere end det, der blev sagt.

Om aftenen, da familien samledes til aftenbøn, fortalte faderen igen historien om, hvorfor de boede i en lille landsby højt oppe i de nordlige italienske Alper. Deres forfædre havde for mange generationer siden haft deres hjem i de yndige dale ved foden af disse høje bjerge. Der levede folk enkelt og lykkeligt og baserede alt, hvad de foretog sig, på de apostles lærdomme, som havde levet på Kristi tid. Vaudois'erne[1] (d. v. s. de folk, som lever i alpedalene) sendte endda missionærer ud, to og to, for at prædike. Mange mennesker fra andre lande blev omvendt til deres tro.

Nyhederne om deres succes nåede Rom, og der kom bud til Vaudoisdalene, at de skulle opgive deres egen kirke og holde fast ved befalingerne fra den store, herskende, romerske kirke. Dette nægtede de at gøre. Ja, i virkeligheden klyngede vaudois'erne sig med endnu større tro til myndigheden og lærdommene i Det ny Testamente, således som de havde fået det i arv.

I sin vrede proklamerede pave Innocens VIII[2] en altomfattende kampagne til udslettelse af alle medlemmer af Vaudois-kirken. Snart blev de fredelige dale, hvor de levede, fulde af tragedie og ødelæggelse. Der var næppe en klippe, som ikke betegnede en dødsscene. De, som overlevede, blev drevet fra deres hjem. De trak sig stadig højere og højere op ad de stejle bjerge.

De mange år med utrolige lidelser gav til resultat, at alle medlemmer af Vaudoi-kirken på nær tre hundrede døde. Disse mennesker bosatte sig højt oppe i Piedmontdalene i Alperne, og deres landsbyer så ud, som om de klamrede sig til bjergsiderne. De var omgivet af utilgængelige klipper og klippeskrænter.

Det var møjsommeligt at tjene til livets ophold. Hvert forår gik kvinder og børn ned ad de stejle bjerge og i kurve slæbte de den jord, som under vinterstormene var blevet skyllet ned, tilbage til de terrasseformede marker og haver. Men i disse klippefyldte bjerge var de helt isoleret, og her løftede de deres hænder mod himlen og svor højtideligt at ville forsvare deres hjem og deres religion indtil døden, således som deres fædre havde gjort det før dem.

Madelines familie havde hørt denne historie mange gange, men de blev aldrig trætte af den. Selv de mindste børn var betaget over at høre om deres høje, stærke forfædres mod. De større børn gav ofte udtryk for taknemmelighed mod deres hjem og deres kirke med dens motto: „Lyset, som skinner i mørket." (Se Johs. 1:5.)

Længe efter at alle de andre var faldet i søvn den aften kunne Madeline høre forældrenes mumlende stemmer. Det sidste hun huskede, før hun sov, var at hun hørte sin moder påstå: „Men vi har allerede det sande evangelium, så der kan ikke være nogen virkelig mening i den historie, som Madeline har fortalt os."

Madeline hørte ikke faderens svar, men efterhånden som årene gik, stillede han hende af og til spørgsmål angående drømmen. Selv om nogle af enkelthederne blev utydelige for hende, blev de det aldrig for ham.

Omkring otte år efter Madelines drøm indrømmede kongen af Sardinien sine Vaudois-undersåtter religionsfrihed, efter at være presset af England til at standes forfølgelsen af Piedmont-protestanterne. Den tragiske 800 år lange krig endte i februar 1848.

Næste år blev Lorenzo Snow, som senere blev Kirkens femte præsident, kaldet til at åbne en mission i Italien. Men han og hans to kammerater kunne ikke finde nogen, som var interesseret i deres budskab. Mismodig skrev han: „Jeg ser ikke nogen mulige udveje for at udføre det, vi kom for. Alt er mørke."

Den 18. september 1850 klatrede Lorenzo Snow og hans to kammerater op ad et højt bjerg i det nordlige Italien, og på en stor, fremspringende klippe opsendte de en brændende bøn om vejledning. De blev inspireret til at indvi landet til forkyndelse af Evangeliet, og de kaldte den klippe, de stod på, for „Profetiens Klippe".

Før missionærerne forlod bjerget, sang de „Vaudois-bjergboernes sang i forfølgelsens tider". Tonerne fra denne sang havde mange gange lydt ned i dalene fra højtliggende huler og spalter i klipperne, hvor de forfulgte havde været skjult. Den havde været et samlende råb, når vaudois'erne greb til våben for at befæste deres bjergpas. Den var blevet sunget som taksigelse ved deres gudstjenester i kirken. Nu sang de tre missionærer, stående på „Profetiens Klippe" de bevægende ord:

Så fast som de evige bjerge
skal stålsat vi modigt stå
på den grund, som fædre lagde
for os at bygge på.
(Se Sange nr. 178)

En lørdag eftermiddag kort tid derefter kom Madelines fader tidligt hjem fra sit arbejde med at bygge en skorsten for en nabo. Han fortalte sin familie, at tre fremmede var på vej for at bringe et vigtigt budskab. „Jeg må tage mit bedste tøj på og gå ud og byde dem velkommen", sagde han.

Han fandt de tre mænd, han søgte efter, søndag morgen og indbød dem til at komme hjem med ham. Medens de vandrede op over de krogede stier og gennem de farlige, snævre bjergpas, fortalte Madelines fader dem om den drøm hans datter havde haft for mange år siden.

Da de nåede hans lille hjem på bjerget, fandt de Madeline siddende på en lille strimmel eng tæt ved vingården. Hun så op fra den søndagsskolebog, som hun læste i, lige i de tre mænds ansigter. De fortalte hende, at de var kommet for at give hendes folk det budskab, som fandtes i en vidunderlig guldbog, som var blevet bragt op fra jorden, og sagde, at hun nu kunne læse denne bog.

Samme aften kom Madelines naboer for at træffe de fremmede og høre deres budskab. Nogle af mændene fandt det så usædvanligt og spændende, at de blev oppe hele natten for at høre mere om de nyligt åbenbarede sandheder, som var blevet ført til dem af disse missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Nogle dåbshandlinger blev udført i oktober 1850. Til sidst var der tyve familier, som antog Evangeliet, og da Madelines drøm blev virkelighed, blev Vaudois-egnen virkelig „Et lys, som skinnede i mørket."

1 Vaudois eller valdenserne — en kristen sekt af anderledes tænkende, som opstod i det sydlige Frankrig i slutningen af det 12. århundrede under ledelse af Peter Waldo, en købmand, og antog Calvins lære i det 16. århundrede.
2 Innocens VIII (Giovanni Battista Cibo), født i Italien 1432, død 1492.

Hvorledes den Helligånd kan hjælpe dig

Illustreret af William Whittaker

Når jeg ser tilbage på et langt liv, opdager jeg, at jeg kan huske oplevelser — hvor jeg virkelig med nød og næppe undslap — som let kunne have bevirket min død. Disse redninger begyndte, da jeg var ganske ung.
En morgen, jeg var knap elleve år, stod min broder, min

fætter og jeg, og en fjerde dreng på kanten af Salt Lake's City Creek Canyon.
Den fjerde dreng havde en 22-kaliber pistol, som han havde fået pr. postordre.
Han viste os, hvorledes Buffalo Bill[1] skød, ved at løfte skyderen højt op for langsomt at sænke den og løsne hanen, når den var i skudhøjde. Pludselig mærkede jeg, at min venstre hånd blev følelsesløs. Da jeg så ned, opdagede jeg en rød plet på det venstre ærme i højde med overarmens muskler. Pletten blev større. Jeg skreg: „Jeg er blevet ramt", og løb hjem.
Kuglen havde gennemboret min arm og var gået fuldstændig igennem den uden at røre knogler eller blodårer. Jeg havde stået yderst til venstre og drengen med bøssen yderst til højre. Kuglen havde passeret lige forbi mit bryst i højde med mit hjerte og må have været meget nær ved huden, da den passerede. Ellers kunne den ikke have ramt min venstre arm. Hvis den pistol havde været drejet en kvart tomme længere mod venstre, ville jeg ikke have været her nu!
Jeg har siden tænkt på, hvad det var, som beskyttede mig. Jeg siger ikke, at jeg er et menneske, som skulle beskyttes på grund af min betydelighed, men jeg tror, at jeg blev beskyttet den gang.
En anden hændelse skete, da jeg var niogtyve. Mine kammerater og jeg var klatret op på Longs Peak i Colorado en strålende septemberdag. Longs Peak er 14.256 fod høj. I den højde kan man kun klatre tre eller fire skridt, før ens ben bliver følelsesløse, og man må

vente tre-fire minutter for at få styrken tilbage, så kan man gå tre-fire skridt igen.
Det var sent om eftermiddagen, da vi nåede toppen. Derfra så jeg et højdedrag, som syntes at begynde tusind fod nede og ville skære nedstigningstiden ned til det halve. Uden at tage hensyn til mine kammeraters advarsler begyndte jeg nedstigningen på nordsiden af bjerget. Jeg var kommet omtrent 500 fod ned, da jeg pludselig befandt mig på en strækning med gennemsigtig is, følgen af et uvejr den foregående nat.
Jeg gik langs kanten til venstre og kom til en klippe med et lodret fald på flere tusind fod. Min eneste vej ud gik tilbage over toppen. Jeg skal ikke fortælle om farerne ved klatreturen tilbage, men det der havde taget mig to timer på en temmelig let tur tidligere på dagen, gjorde jeg nu på en halv time uden at standse for at få vejret og uden at mine ben blev følelsesløse. Hvor kom styrken fra? Adrenalin? Nogle vil måske tro det, men det var en helt anden form for styrke, en styrke som ikke kom fra mig.
Den eftermiddag lærte jeg en anden lektie. Medens jeg klatrede kunne jeg høre en af mine kammerater fløjte. Da jeg nåede toppen, stod Golden Kilburn der. De andre

bjergbestigere var begyndt at gå ned, men han havde — med nogen risiko for sig selv — ventet på mig, da han følte, at han ikke kunne tage afsted, før han vidste, hvor jeg var.
Sammen gik vi nedad, og nåede de sikre dele af stien ved tusmørket. Var vi blevet forsinket ret meget længere, ville vi begge være blevet indhentet af aftenen i 13.500-14.000 fods højde uden frakker. Jeg har mange gange spekuleret på, hvad der ville have været mindst behageligt, at fryse ihjel eller falde 3.000 fod ned over klippen.
Jeg har også spekuleret på den styrke, som opstod, ukendt for mig, og gjorde mig i stand til at tilpasse mig i højden i tredive korte minutter.
En tredie hændelse skete i vinteren 1946-47. Jeg var niogfyrretyve år. Søster Young og jeg var på vej til hendes broders begravelse i New Mexico. Vi kørte ud af Cortex, Colorado, på vej mod syd til Gallup, New Mexico, klokken 21.30. Det var bitterlig koldt. Temperaturen faldt den nat til 10 graders frost.
Der blæste en stærk sidevind, som bevirkede at en snestorm langs jorden gjorde det vanskeligt at orientere sig og se vejen. Vi havde intet varmeapparat i bilen og var svøbt ind i tæpper. Vi må have kørt omkring 70 km. i timen.
Pludselig dukkede der ud af mørket og stormen to heste, som løb over vejen fra højre til venstre. De var lige på vej ind i den venstre kørebane, da jeg så dem. Uden at tænke — det var der ikke tid til — drejede mine hænder rattet til venstre, i løbet af et sekund var vi alleryderst til venstre, med de venstre hjul på kanten af vejen. Da vi susede forbi, kastede den forreste hest hovedet langt tilbage, og vi for forbi dens mule. På brøkdelen af et sekund var vi tilbage i den rette kørebane. Jeg husker ikke, hvilken tanke der fik mig til at dreje hjulene lige nok til at gøre os fri af hestene og dog ikke så langt, at vi kom ned i grøften ved siden af vejen. Jeg ved, at det ikke var mig, som kørte.
Der har været andre gange. Javel, for nogle kan de bortforklares. Der er ikke noget åbenlyst mirakuløst ved dem. Og dog kunne jeg i hvert enkelt tilfælde ikke have klaret mig ud af den uden et beskyttende forsyn.
I hele mit liv har jeg hørt og læst om folk, som hører en stemme og adlyder den. Jeg tror på disse oplevelser, selv om jeg aldrig har hørt røsten tale højt til mig.
Engang læste jeg i Mormons Bog og kom til beretningen om Lamans og Lemuels bestræbelser på at slå Nephi ihjel. I husker, at han irettesatte dem og sagde:
„I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en *stille sagte stemme,* men I har mistet *evnen til at fornemme,* så I ikke *forstod hans ord;* derfor har han talt til jer som med en tordenrøst, hvad der fik jorden til at skælve, som om den skulle søndersplittes." (1. Nep. 17:45. Kursiv tilføjet.)
Jeg antager, at jeg har læst dette skriftsted mindst en halv snes gange i mit liv, og jeg har hele tiden ment, at det blot var en række udtalelser, som skulle minde de oprørske unge mænd om det vidnesbyrd, de havde fået.
Da jeg denne gang læste det, blev mit sind oplyst. Et stærkt lys syntes at opstå. Jeg kunne forstå, at Nephi forklarede den måde, hvorved den Helligånd giver os inspiration. Den „stille, sagte stemme," „I har mistet evnen til at fornemme," „I kunne ikke forstå hans ord" — sådan er det! Når man er inspireret ledsager en bestemt bekræftende følelse tankerne i ens sind. Man

lærer at erkende og forstå, at den Helligånd virkelig bærer vidnesbyrd. Han taler virkelig med en stille, sagte stemme — og det er ikke altid med ord.

Da jeg var ung, plejede jeg at spekulere på, hvorledes det ville føles at høre Herrens røst. Jeg syntes, at Moses, Esajas, Johannes Døberen og især Joseph Smith var stærkt begunstigede, og jeg ønskede, at jeg kunne høre den. Jeg ville ikke profanere; det var et oprigtigt ønske. Jeg vidste meget vel, at medmindre jeg fik en særlig kaldelse, som krævede det, ville Herren ikke begunstige mig med sin personlige opmærksomhed. Der er kun få røster fra Himlen blandt det, der er nedskrevet i historien.

Svaret på dette ønske var lige så dramatisk for mig, som det svar jeg modtog om Nephi og hans brødre. En dag for omkring ti år siden (da jeg var seksogtres år), læste jeg i afsnit 18 i Lære og Pagter. Jeg læste følgende ord:

„Disse ord er ikke af mennesker eller noget menneskes, men er mine. Derfor skal I vidne om, at de er mine og ikke et menneskes.

„Thi det er min røst, som kundgør jer dem, og de gives jer ved min Ånd, og gennem min kraft kan I læse dem for hinanden, og om det ikke var ved min kraft, kunne I ikke have dem.

„Derfor kan I bevidne, at I har hørt min røst, og at I kender mine ord." (L&P. 18:34-36.)

Her fortæller Herren de tolv apostle, fem år før kvorum'et blev organiseret, at når de læste Hans ord hørte de Hans røst. Det var, som om Himlene var åbnet og alt blev åbenbaret, som var givet til hver enkelt af de profeter, som nogensinde har skrevet noget. Lige siden den gang har Lære og Pagter haft en ny betydning for mig. Jeg hører så vel som læser, og klart lyder Herrens røst i mit hjerte. Jeg har altid læst og glædet mig over denne storslåede bogs opløftende egenskaber. Men nu har tingene forandret sig. Nu læser jeg med ærefrygt og undren.

Hvorfor kunne dette ikke være kommet til mig, da jeg var seksten år? Vent ikke, til I er tres år med at forstå dette. Et oprigtigt ønske, og Helligånden kan give jer kraft til at høre Herrens røst hver gang I støder på en af Hans åbenbaringer.

Jeg lærte også et andet vigtigt princip meget sent. Jeg vil fortælle det her, så det måske kan være til nogen hjælp for jer. Lektien begyndte for treoghalvtreds år siden, i 1918, da jeg var soldat i Den første Verdenskrig. Efter våbenstilstanden organiserede vort regiment et fodboldhold, medens vi ventede på, at det blev vor tur til at vende hjem. Fordi jeg spillede på holdet, blev jeg fri for kedeligt eksercerarbejde og almindelig disciplin. Spillerne kunne også rejse til Bordaux, den nærmeste by, nårsomhelst.

Under et sådant besøg havde jeg glædet mig over et yndlingsmaleri, som hang i en domkirke. Det forestillede

Herren, som opvakte Lazarus fra de døde. Det var meget stort, omkring 6 gange 9 meter, og et mesterværk. Jeg blev aldrig træt af at se på det. Bagefter gik jeg til K.F.U.M. og skrev nogle breve, og til sidst gik jeg til det sted på byens torv, hvor vognen skulle tage os op for at køre tilbage til lejren.

Medens jeg stod i skyggen af en bygning, så jeg en af holdkammeraterne komme. Han stod under den matte gadelygte og ventede på vognen. Kort efter kom en fransk pige hen og tiltalte ham. Han talte ikke fransk, men det sprog hun brugte var universalt. Efter at have set sig om i alle retninger og ikke kunne se nogen, gik han bort med pigen.

Senere blev vi afmønstret og ankom til Salt Lake City. Jeg så en kvinde, øjensynlig den samme mands hustru, løbe hen til ham og lægge et lille barn i hans arme. Medens jeg stod der og så ham se sit barn for første gang, spekulerede jeg over, hvad han tænkte på. Jeg spekulerer stadig.

Det var i januar 1919, for treoghalvtreds år siden. Jeg fortalte denne historie for omkring fem år siden og understregede den tydelige moral, at „syndens løn er døden" — åndens død i hvert fald. (Se Rom. 6:23.)

Pludselig, medens jeg talte, opstod den tanke: Hvis jeg var trådt ud fra skyggen og havde sluttet mig til ham, eller kaldt på ham, eller ladet ham vide på en eller anden måde, at jeg var der, ville han måske ikke være gået med pigen. Ved en enkel handling kunne jeg måske have reddet ham. Blot gik det ikke op for mig den gang. Siden den tanke opstod i mig, har jeg ikke tænkt så godt om mig selv.

Hvor mange gange har der ikke været i mit liv, hvor et ord, en bevægelse, en tilsynekomst måske kunne have

(Forts. på side 128)

At møde de sociale problemer af i dag

AF WILLIAM E. BERRETT Illustreret af Richard Hull

En søndagsskolelærer modtog for kort tid siden et brev fra et af sine forhenværende klassemedlemmer. Den unge mand var rejst bort for at studere på et universitet. Det problem han fremsatte var et problem, som, under en eller anden form, opstår for enhver lærer i Kirken.

Det viser sig, at studenten var blevet omvendt til Kirken, eller i det mindste døbt som medlem, omkring tre år tidligere, men nu havde han fået den følelse, at samtidig med, at Kirkens medlemmer erklærer, et de tror på Kristus og kærlighed til deres medmennesker, bliver denne tro ikke omsat til handling.

Han omtalte især undladelse af at slutte sig til aktuelle bevægelser, som er beregnet på at lindre de fattiges forhold, undladelse af at forsyne Kirken med midler til at afhjælpe arbejdsløshed, minoritetsbehov og krig.

Det er tydeligt, at Jesu Kristi Kirke må bekymre sig om de omtalte sociale problemer, og denne unge mands interesse for disse ting er anbefalelsesværdig. En indstilling, som den han har, må man ikke tie ihjel, den skal vejledes.

De fleste af os er bekymrede over de samme problemer, og Kirkens ledere er ikke mindre bekymrede. Det må indrømmes, at de sociale tilstande i verden ikke er, som vi godt ville have de skulle være, men det virkelig vanskelige punkt ved problemet ligger i, hvad der bør gøres ved det. Ja, mere specielt, hvad bør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gøre ved det?

For at besvare ovennævnte spørgsmål ville det være godt at erindre sig, hvad Jesus gjorde ved sådanne problemer, da Han var her på jorden, og hvad Han har instrueret sine profeter om at gøre i vore dage.

De sociale problemer i vore dage er ikke enestående. Jesus blev født ind i en verden, som var plaget med alvorlige, sociale problemer. Der eksisterede i Palæstina en bred kløft mellem de rige og de fattige. Tiggere fandtes i alle byer og landsbyer. Sygdomme grasserede. De indfødte i Palæstina blev holdt i trældom af de romerske overherrer. Tyveri og røveri fandt sted overalt. Historien om den barmhjertige samaritaner, som handler om et brutalt angreb på en enlig rejsende, kunne være blevet taget fra utallige virkelige hændelser. Ubevæbnede vovede sig ikke udendørs om natten. Selv vor

Herres apostle gik sommetider bevæbnede omkring, således som det fremgår i beretningen om Getsemane.
Der eksisterede organiserede, politiske bevægelser, med det formål at afhjælpe tingene, opnå lighed, afkaste trældommens åg og lindre hungersnøden. Medlemmerne af en af disse grupper blev krigeriske og søgte at nå deres *egne* mål ved revolution. Denne gruppe, Zeloterne[1], mente, at de i Jesus havde fundet den leder, de søgte. Der berettes, at de tilbød Ham en krone. Han var på højden af sin offentlige popularitet. Da Han fornægtede bevægelsen som hjælpemiddel mod sociale onder, vendte folkemængden sig fra Ham. Han sagde til de tolv: „Vil I også gå bort?" Peters svar er klassisk. „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord." (Johs. 6:67-68.)
Jesus havde magt til at lindre sulten. Han havde netop bespist de fem tusinde, som syntes at ønske Hans ord, og som havde fulgt Ham rundt om Genesaret Sø for at være i nærheden af Ham. Men svaret lå ikke i brødet, heller ikke i klæderne, heller ikke i husene. Svaret lå dybt i menneskenes hjerter.
Han, som var mest bevæget ved menneskets umenneskelighed mod mennesket, Han, som havde tid til de ringeste af de ringe, vidste, at mennesket ikke kan rejse sig højere end sine tanker, end sin livsfilosofi, sin forståelse af formålet, og sin forbindelse med den Almægtige. Det er de ting, som bestemmer menneskets vækst.
Derfor helligede Jesus sig forkyndelsen af Evangeliets sandheder, oprettelsen af en Kirke med apostle og halvfjerdser til at forkynde og døbe. Han vidste, at forandringen af den enkelte bevirker ændring i samfundet, at forandringen af den enkelte fremkom ved en ændring i hans ånd, og at denne ændring i hans ånd kom ved at anerkende Gud og Hans befalinger.
Hvad var resultatet? Alle menneskenes sociale og politiske bevægelser blev til intet. Men Jesu Kristi Evangelium forandrede dem, som antog det. Vi læser om Kirken:
„Og hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde et hjerte og en sjæl; ikke en eneste kaldte noget af det, han ejede, for sit eget men de havde alting fælles.
„Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket.
„Thi iblandt dem var der ingen, som led nød, da alle de, som ejede jord eller huse, solgte dem og kom med salgssummerne
„og lagde dem for apostlenes fødder; og der blev uddelt til enhver især, efter hvad han trængte til." (Ap. Gern. 4:32-35.)
Den forandring, som blev fremkaldt hos dem, som kun havde en del af Evangeliet, berettes af en vis Justin Martyr[2], som levede i det andet århundrede efter Kristi fødsel.
„Vi, som engang var slaver af kødets lyst, fryder os nu ved moralsk renhed; vi, som engang praktiserede trolddomskunster, har viet os til den Evige og Gode Gud; vi, som engang priste fortjeneste over alle ting, giver endog det vi har til det fælles brug og deler det med dem, som trænger; vi, som engang hadede og myrdede hverandre, som på grund af forskelligheder i skikke ikke ville have fælles arne med fremmede, lever nu, siden Kristi tilsynekomst, sammen med dem; vi beder for vore fjender; vi søger at overbevise dem, som hader os uden grund, så de kan ordne deres liv i overensstemmelse med Kristi strålende lære og opnå det frydefulde håb at modtage samme velsignelser som vi fra Gud, alles Herre." (Augustus Neander, History of the Christian Religion and Church, trans. Joseph Torrey, 11. udgave (Boston: H. P. Houghton and Co., 1871), Vol. 1, p. 250.)
I Mormons Bog har vi et klassisk eksempel på, hvorledes Mesterens Evangelium viste sig at have mere magt end nogen kraft til at kurere menneskenes sygdomme.
Alma, som opdagede at den regering, som han stod i spidsen for, ikke, gennem lovgivning eller regeringsdekret, kunne reducere forbrydelserne og ulighederne blandt hans folk, trak sig tilbage fra ledelsen som øverste dommer og gav sig til forandre sit folk ved missionærgerning, idet han arbejdede personligt med hver enkelt.
„Og ordets forkyndelse gjorde meget til at få folket til at gøre det, der var retfærdigt; ja, det havde øvet større indflydelse på folkets sind end sværet eller noget andet, der var hændt dem — derfor mente Alma, at det var

nødvendigt at forsøge Guds ord kraft." (Alma 31:5.)
Og det virkede. Samfund efter samfund blev retfærdige. I den gyldne tid, som fulgte efter Kristi tilsynekomst i Amerika, genspejles virkningen af Evangeliets lærdomme i følgende:

„De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave.

„Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn eller mord og heller ikke vellyst under nogen form; der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd." (4. Nep. 3,16.)

I vore dage forkynder Kirken, at midlet til at lindre sociale dårligdomme ligger i Kirkens programmer og de principper, som forkyndes deri. Der har ikke været nogen mangel på omsorg for menneskeheden. Tværtimod har der været stigende omsorg. Læg mærke til Evangeliets ånd i følgende ord:

„Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

„Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham.

„Og han er igen opstanden fra de døde, for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af, at de ville omvende sig.

„Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!

„Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk.

„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

DAVID O. McKAY

„Fuldstændig tillid til Herren plejer i det mindste at vække et ønske om at prøve at leve i overensstemmelse med Kristi lærdomme, blandt hvilke står øverst, at vi skal elske, ikke hade, hverandre."

„Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!" (L&P. 18:10-16)

Kirken har imødegået sine medlemmers fysiske behov ved forskellige økonomiske fremgangsmåder: loven om indvielse af ejendom, Den forenede Orden, tiende, fasteoffer, velfærdsprogrammet. Intet medlem behøver at lide sult eller nød, hvis han er trofast og flittig.

Heller ikke er der tilbageholdt hjælp med mad og klæder fra dem, som ikke er medlemmer af Kirken. Kirken har været blandt de første til at sende hjælp til utallige ulykkelige mennesker, når jordskælv, ildebrand og oversvømmelse har skabt elendighed og nød. Denne hjælp er ydet uden at blive forkyndt vidt og bredt, men har været rigelig og har i høj grad hjulpet dem, der var ramt af katastrofen. Dette er kun en midlertidig hjælp, som ikke må nægtes vore medmennesker. Men man kan ikke permanent hjælpe et menneske, hvis man ikke kan bevirke en ændring i hans holdning til Gud og mennesker.

Kirken er først og fremmest interesseret i den enkelte, i hans indre tankegang, i hans selvrespekt. Kirken omvender ikke blot mennesker til Kristus. Kirken har et program, som omskaber troen til handling, for det første for at bevirke en ændring hos den omvendte selv, og dernæst at spænde hans begejstring og energi for, så hans nyfundne levevis kan udstrækkes til andre.

Ja, der findes omsorg i Kirken for dem, som er berøvet livets behageligheder, for ofrene for social uretfærdighed, for de syge og de hjemsøgte. Men der er et hjælpemiddel — og det hjælpemiddel forkyndes for alle mennesker. Dette hjælpemiddel tilbydes alle mennesker, hvis de vil komme til Jesus. Den unge mand, som bekymrede sig om udstrækningen af en hjælpende hånd, burde endnu engang læse Frelserens ord til John Whitmer[3], som søgte efter at få at vide, hvad han kunne gøre med sit liv, så det ville blive til størst værdi for ham:

„Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige. Amen." (L&P 15:6.) O

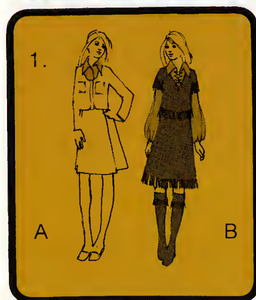
1 Zeloter — forkæmper for de traditionelle jødiske livsformer og modstandere af det romerske herredømme.
2 Justin Martyr — helgen, kristen martyr, antog kristendommen uden at forlade platonismen (100–165).
3 John Whitmer (1802–1829) — hjalp med som skriver ved oversætteisen af Mormons Bog; et af de otte vidner til samme.

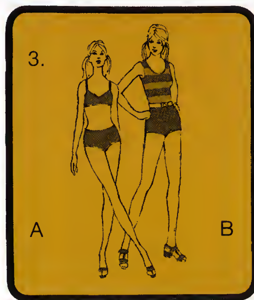
Modeluner og tro

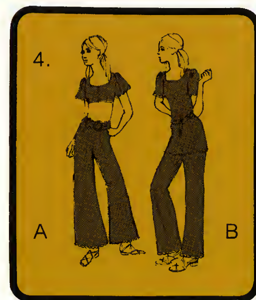
AF PEGGY HAWKINS

Lad os gå på indkøbssjov! Køb lige hvad I vil. Gå i gang — mor jer. (Vælg et dress fra hver rubrik)

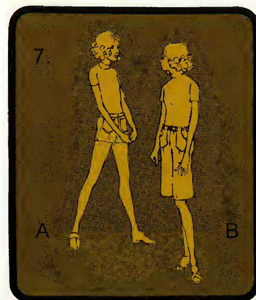

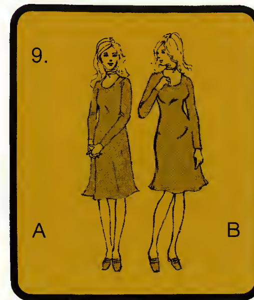

1. Vælg et til kirkebrug.
2. Hvad skal vi have på til en sportsbegivenhed?
8. og 9.
Før I afgør, hvor kloge kunder I er, så lad os se på, hvad tre af Kirkens præsidenter og profeter har at sige om kjoler, smykker, mode og anstændighed.
Følgende er, hvad Brigham Young,

„Skab jeres egne moder, og lav jeres tøj, så det behager jer selv, uafhængigt af udenforstående påvirkninger." — *Brigham Young*

Kirkens anden præsident, mente om tøj:
„Israels døtre må forstå, hvilke moder de bør bruge, uden at låne fra urene og uretfærdige.
„Skab jeres egne moder, og lav jeres tøj, så det behager jer selv, uafhængigt af udenforstående påvirkninger; og lav jeres hatte og kyser, så de yder jer skygge . . .
„Jeg skammer mig over at se de tætsluttende kjoler — over at se damernes former . . .
„Hvis jeg var en dame og havde et stykke stof til at sy en kjole af, ville jeg klippe den, så den kunne dække mit legeme på en smuk og net måde; og enten den blev klippet i overensstemmelse med moden eller ej, ville vanen snart gøre den smuk . . .
„Herren instruerer os i en åbenbaring om at lade vor klædedragt være enkel: ‚Lad dine klæder være enkle og deres skønhed bestå i dine egne hænders arbejde.' (L.&.P. 42:40.) Han sagde aldrig til os: ‚Lav ikke et silke- eller atlaskesbånd, eller fint klæde,' men Han sagde til os: ‚Lav tingene af stof, som I har;" hvis vi ikke gør det, vil vi lidt efter lidt opdage, at vi ikke vil være i stand til at få dem . . .
„På den anden side vil jeg sige, mine damer, at hvis vi beder jer lave jeres kjoler lidt kortere, så overdriv ikke og klip dem så korte, at vi kan se det øverste af jeres strømper. Lad dem gå ned til det øverste af jeres sko, og lad dem være sådan, at I kan spadsere, uden at de slæber i støvet. Lad jeres skjoler være nette og tækkelige, og opfør jer, i den strengeste betydning af ordet, kysk." (*Discourses of Brigham Young* (Deseret Book Co., 1941), pp. 214-16.)
Følgende er et brev vedrørende en resolution, som blev offentliggjort af forskellige organisationer i Kirken under ledelse af Kirkens sjette præsident, Joseph F. Smith:
„Den første del af resolutionen gælder vore søstre, som har været gennem templet. Disse søstre har modtaget særlige instruktioner fra dem, der har myndighed; derfor kender de deres pligt med hensyn til den rette klædedragt.
„Den sidste paragraf i resolutionen gælder dem af vore unge piger og kvinder, som ikke har været gennem templet, og hvoraf mange føler, at de ikke behøver noget forbehold med hensyn til klædedragt. De følger tankeløst modens ‚luner'. Mange af dem bærer kjoler uden ærmer og så overordentlig nedringet kjoleliv og korte nederdele ved aftenselskaber, at et virkelig ærbart menneske rødmer af forlegenhed. Selv om sådanne kjoler måske kan synes passende i nogle kredse, er det upassende, at sidste dages hellige døtre skal være klædt på denne måde.
„En aftenkjole bør være smuk og ærbar, for den der har den på, uden at virke forargende. Kjolen bør syes, så den dækker skulderen og overarmen; den runde eller v-formede halsudskæring bør ikke være overdreven og nederdelen ikke usømmelig kort. Meget gennemsigtigt materiale er, selv om det er smukt i sig selv, ikke god smag, medmindre man har undertøj på, som på passende måde dækker legemet.
„Man ser ofte upassende spadsere- og kjoledragter. Overdrevent korte nederdele og bluser med dyb v-udskæring er beviser på dårlig smag og viser mangel på ærbarhed fra bærerens side. Bluser af crepe georgette eller andet gennemsigtigt stof anses ikke for god smag af de bedste eksperter på kjoleområdet, medmindre man har en passende underkjole på.
„Det ønskede resultat i disse sager vil være vanskeligt at opnå uden samarbejde med skrædderen og hjemmesyersken, som har megen indflydelse på fastsættelsen af den mode, der skal bæres i ethvert samfund. Man bør derfor søge deres hjælp, når man selv vil fremstille de nødvendige nyanskaffelser.
„Det er overraskende, at mange unge kvinder antager overdrevne kjolemoder, i den fejlagtige mening, at det vil gøre dem mere tiltrækkende. Gode mænd verden over beundrer den ærbart klædte pige eller kvinde. Ved funktionærmødet ved G.U.F.s junikonference i 1916 fremsatte præsident Joseph F. Smith følgende udtalelse: ‚Jeg tror ikke der findes en ærbar mand i denne by eller i verden, som ikke ville træffe sin afgørelse til fordel for den dame, som ærbart og pænt er klædt i en dragt, som er beregnet til at dække og ikke udstille hende offentligt, i stedet for til fordel for den, der går halvnøgen omkring i gaderne. Det er min overbevisning. Jeg bedømmer mændene ud fra mig selv, i hvert fald i nogen udstrækning.'
„Tænkende mænd og kvinder drøfter overalt emnet klædedragt meget alvorligt. Idealer for virkelig ærbarhed er ved at blive genoplivet. Ved en forsamling fornylig i New York City var klædedragten et af de vigtigste emner der blev drøftet. Blandt andet blev der fremsat følgende udtalelse: ‚Er du — som kvinde — villig til at gå frem for din Skaber i det tøj, du

har på? Er den dybe udskæring og den lille pigenederdel, som er det vigtige symbol på dagens kortskørtede mode, et udtryk for din personlighed? Er den frakke og den hat du har på i dette øjeblik et bevis på din alvorlige intelligens? . . . Gode kvinder bør have deres egen mode. Vi mener ikke, at vi skal se gammeldags eller mærkelige ud, men vi påstår, at en kvindes klæder bør give udtryk for hendes personlighed — ikke for hendes mangel på personlighed.

„Gode mennesker verden over beundrer den ærbart klædte pige eller kvinde." — Josepf F. Smith, 1917.

„Sidste dages helliges kvinder bør gå forrest i en sådan bevægelse. Især bør funktionærerne foregå med et godt eksempel. På hver enkelt funktionær og lærer hviler der et personligt ansvar for at vise sin villighed til at være klædt i overensstemmelse med de rette idealer. Enhver bør spørge sig selv: Lever jeg i denne retning op til de højeste standarder for ærbarhed og til min stilling som medlem af Kristi Kirke?"

De standarder, som blev oprettet af præsident David O. McKay og hans rådgivere, blev fremsat i et skrift med titlen *Til gavn og styrke for ungdommen:*

„Det er vanskeligt at fremsætte regler for ærbar påklædning, fordi ærbarhed ikke kan afgøres af centimeter eller lune, da det, som ser ærbart ud på én person, måske ikke vil gøre det på en anden.

„Enten de unge er i skole, overværer et nadvermøde eller andet møde i Kirken, deltager i dans, gymnastik- eller sports-lejraktivitet, hjemme eller ude, kræver Kirkens standarder, at de unge mænd og kvinder skal være passende klædt. Ærbarhed er en beskyttelse for Kirkens unge, og en af de måder, hvorpå Herren hjælper dem til at leve et rent liv.

„Unge piger bør være klædt, så det fremhæver deres naturlige skønhed og kvindelighed. Tøjet bør være behageligt og tiltrækkende uden at henlede opmærksomheden på den pågældendes legeme; for eksempel bør nederdele være af passende længde, og de bør ikke være for snævre. Kjoler bør ikke være overdrevent nedringet foroven. Stropløse kjoler og meget smalle stropper kan ikke godkendes hverken til soldragter eller aftenkjoler. Der er kun få unge piger eller kvinder, som overhovedet ser godt ud i rygløse eller stropløse kjoler. En sådan stil får ofte skikkelsen til at se klodset og stor ud, eller viser legemets knoglede struktur.

„Når unge piger eller kvinder arbejder hjemme eller i haven, er på vandretur, rejser i bjergene, deltager i lejr- eller anden sport, kan de godt gå i slacks. De bør imidlertid ikke være for snævre. Alle benklæder, som når til lige over knæt, kan godkendes. Naturligvis forventes det, at de, som har været gennem templet, bærer passende klædedragt . . . Alt, hvad der kan se ud som en hjemmedragt, bør ikke bæres offentligt, men kun hjemme hos én selv. Tætsluttende sweaters og enhver slags tøj, som fremhæver figuren, er ikke passende SDH-tøj.

„Enhver badedragt, som på upassende måde udstiller legemet, som f.eks. bikini eller de, som har bart mellemgulv, etc., bør ikke bæres. Badedragter er beregnet til et bestemt formål og bør ikke bæres som almindelig sommerdragt, men kun bruges til svømning. På vej til og fra stranden eller svømmebassiner, skal de unge mænd og kvinder være fuldt påklædt, eller i hvert fald skal deres badedragt være dækket af ydertøj."

Moderne har undergået mange ændringer i løbet af de omkring 130 år, som omfattes af disse taler. Selv om kjolelængden har ændret sig i årenes løb, er ånden i det, som profeterne har sagt, stadig den samme. Vore legemer er Guds templer. De er hellige og smukke og bør ikke udstilles for hele verden, så de bliver ordinære og et syn for alle og enhver. På samme måde vil den kjole, man gemmer til særlige lejligheder, snart miste sit særpræg, hvis man gik med den hver dag. Hvorfor sparer man sine penge op til en cykel eller en bil, når man kunne bruge dem til iskager og andet slik eller til grammofonplader? Hvorfor arbejde så hårdt for at lære at spille klaver, når man kunne gå i biografen? Hvorfor er det ikke kirsebærsæson hele tiden, og hvorfor er det ikke altid forår? Betyder bilen ikke langt mere, hvis man har arbejdet og sparet penge til den? Er man ikke glad, når man sidder ved klaveret og kan spille en af Liszts klaverkoncerter? Er man ikke glad, når man ikke har leget al sin tid bort, da man var ung? Ville man ikke snart blive ked af kirsebær, hvis man kunne spise dem hver dag?

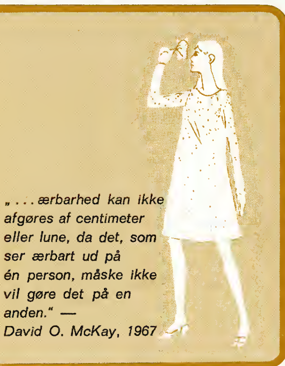
Og hvor meget ville foråret betyde, hvis man ikke havde vinterens kulde? Legemet ville man heller ikke betragte med mere ærefrygt end en skoså!, medmindre man bevarede det til dets rette tid. Herren har hjulpet jer til at forstå dette for at hjælpe jer til at bevare det rent og uplettet til den ene, med hvem I skal blive ét for dette liv og for evigheden.

Følgende udtalelse om kvinders og unge pigers klædedragt blev fornylig godkendt af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd:

„. . . Vi har altid givet vore medlemmer det råd at være ærbare i deres klædedragt og opretholde sådanne standarder i forbindelse hermed, så det ikke skal gøre dem selv og deres

slægtninge, venner og kammerater forlegne.

„Vi har formanet vore medlemmer om, at når de går til templet, må de ikke bære slacks eller miniskørter, eller på anden måde være upassende påklædt. Vi har imidlertid ikke ment, at det var klogt eller nødvendigt at give instruktioner om dette emne med hensyn til deltagelse i

„. . . ærbarhed kan ikke afgøres af centimeter eller lune, da det, som ser ærbart ud på én person, måske ikke vil gøre det på en anden." — David O. McKay, 1967

vore møder i Kirken, selv om vi føler, at de ved disse lejligheder bør erindre, at de er i Herrens hus og bør opføre sig i overensstemmelse hermed."

Det er ikke nødvendigt, at vi fortæller jer, hvor mange centimeter kjolen skal være, eller hvilken slags badedragt I skal bruge. Man er ikke en god tjener, hvis man skal have befaling om alle ting. Fang selv ånden i dette ved at bruge fornuften og adspørge Herren. Og i denne ånd skal I ikke gøre en myg til en elefant, så at en centimeters forskel i jeres kjolelængde (eller i andres) mentalt binder jer til Himlen eller Helvede. Og kassér ikke jeres garderobe, blot fordi I ikke scorede point i vor leg. Brug jeres skaberevne til at forandre de gamle kjoler og skabe nye. „Og enten de bliver klippet efter moden eller ej, vil vanen snart gøre dem smukke."

Hold fast ved den ærbare midi eller maxi, hvis de virker tiltrækkende for jer. Gør jer selv så tiltrækkende som muligt, men husk, at jeres tøj genspejler jeres værdier, udseende og personlighed.

Som mode-koordinator i en forretning i Californien for et par år siden fik jeg mange forskellige reaktioner på min kjolelængde. Mange roste den; mødre fremhævede den for deres unge døtre; andre spurgte, hvorfor jeg ikke hævede den. Da jeg havde med moden at gøre, forklarede jeg blot, at det, der var „in", var „at gøre som man selv syntes." Jeg tegnede meget af det jeg havde på, og det var ofte temmelig forskelligt fra det normale, men det udtrykte min personlighed, og jeg følte mig derfor veltilpas i det.

Ønsker I, som medlemmer af Kristi Kirke, tøj, som afleder opmærksomheden fra åndelige værdier? Afleder jeres tøj andres opmærksomhed? Er tøj det vigtigste i jeres liv? Bruger I al jeres tid på at sy det eller alle jeres penge på at købe det?

Nu, da I har haft chance for at studere det I har valgt, så lad os se, om jeres konklusioner stemmer med vore.

Illustration:

1.	Ⓐ	B	6.	Ⓐ	B
2.	A	Ⓑ	7.	A	Ⓑ
3.	A	Ⓑ	8.	A	Ⓑ
4.	A	Ⓑ	9.	Ⓐ	B
5.	A	Ⓑ			

1. Valg B er alt for stærkt for Kirken; alle ville se på en i stedet for at have deres tanker rettet mod talerne eller mødets åndelige indhold.

2. A er mere passende til et formelt bal eller til underholdning hjemme — afhængigt af hvilket stof og tilbehør der bruges.

3. „Enhver badedragt, som på upassende måde udstiller legemet, som f.eks. bikini eller de, som har bart mellemgulv, etc., bør ikke bruges." (Det Første Præsidentskab, 1967.)

4.-5. Den bare mave og den dybe udskæring er altfor indbydende.

6.-7. „Er den lille pigenederdel . . . udtryk for din personlighed?" (Det Første Præsidentskab, 1917.)

8.-9. „Jeg skammer mig over at se det snævre tøj — at se damernes former." (Brigham Young).

„Tætsluttende sweaters og enhver påklædning, som fremhæver figuren, er ikke passende SDH-tøj." (Det Første Præsidentskab, 1967.)

Og nu, da I har brugt alle jeres penge til nyt tøj, så tænk over følgende: Halvfems år før Kristi komme gav nephitterne af deres midler til de fattige og de syge, „Og de brugte ikke kostbart tøj, og alligevel var de anstændige." (Alma 1:27.)

Og Herren gav dem stor fremgang, men i løbet af otte år „begyndte kirkens folk at blive stolte på grund af deres store rigdomme, deres fine silketøjer og deres fine spundne linned og på grund af deres mange flokke og hjorde, deres guld og sølv og alle slags kostbare ting, som de havde skaffet sig ved deres flid; og på grund af alt dette var de stolte, thi de begyndte at gå med meget fine klæder." (Alma 4:6.) Så begyndte de at foragte andre og vende ryggen til de fattige.

Af samme grunde formaner Paulus „at . . . kvinderne" skal være „værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed . . . ikke med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt." (1 Tim. 2:9-10.) Dette vedbliver at bestå, medens „verden i sin nuværende skikkelse går mod sin undergang." (1. Kor. 7:31.)

Den oprindelige ide til denne artikel er taget fra Karen S. Christensens disputats ved Utah State University.

○

S&S

Spørgsmål og svar

Svarene er beregnet til hjælp og vejledning ikke som udtalelser om Kirkens lære

„Min økologiklasse i skolen langer hårdt ud mod folk, som er selviske nok til at bringe mere end to børn til verden, når den er ved at blive overbefolket og så stærkt forurenet. Hvorledes kan jeg besvare dette?"

Svar/Bahr

For at afgøre, hvorvidt en handling er selvisk eller ikke, må vi kende motiverne og værdierne hos de personer, det drejer sig om. Jeg håber I har diskuteret ordet *etnocentrisme* i jeres sociologi- eller samfundsklasser. *Etnocentrisme* er et udtryk for den tendens, som nogle grupper mennesker har til at betragte deres egne værdier som rigtige og passende og at betragte alle andre værdier eller metoder at udføre ting på som ukorrekte, dårlige eller endog selviske.

Sætningen „folk, som er selviske nok til at bringe mere end to børn til verden" er et fuldkomment eksempel på etnocentrisme. Sætningen siger, at det er tydeligt, at enhver, som kunne ønske mere end to børn, må være selviske — og sandsynligvis også mange andre negative ting, siden han ikke tænker på samme måde som læreren og hovedparten af klassen.

Lad os undersøge et par eksempler, som kan illustrere egoisme ud fra dine klassekammeraters synspunkt. En guvernør starter en kampagne for at gøre en motorvej mere sikker og reducere ulykkesantallet, en læge kæmper for at holde ældre mennesker i live, en sygeplejerske arbejder for at hjælpe for tidligt fødte eller svagelige børn til at overleve, en soldat tager fjender til fange i stedet for at dræbe hjælpeløse mennesker, en socialarbejder prøver at forbedre hygiejniske forhold og derved reducere børnedødeligheden i en bys slumkvarter.

Ethvert af ovenstående eksempler giver udtryk for den tanke, at mennesker er af betydning, at det personlige menneskelivs hellighed vejer tungere end den abstrakte tanke om overbefolkning.

Hvis man skal gå ud fra det oprindelige spørgsmål, opfører alle personerne i disse eksempler sig selvisk, idet de opretholder eller endog forøger befolkningsstørrelsen på grund af deres tro på en anden og højere værdimåler.

Stephen Crane[1] skrev engang et digt med en linie i denne retning: „Tænk som jeg tænker ... ellers er du en tudse." Svaret var: „Så vil jeg være en tudse." Når man har at gøre med etnocentriske personer, hvis yndlingsemne er blevet overbefolkning, må folk, som har højere mål, hellere finde sig i at blive betegnet som tudser. Men det er byrden ved at være anderledes — og at have Evangeliet som værdimåler.

Jeg er bange for, at der ikke findes noget let svar på dit spørgsmål: „Hvorledes kan jeg besvare dette?" Sig ganske simpelt, at du har én værdimåler, og de en anden. De fleste samfund garanterer ens ret til at antage værdier, som er anderledes end éns naboers. Du har ret til at have din tro på menneskelivets hellighed, skønheden ved børn, og du har ret til at have en børneflok, som tillader dig at give udtryk for disse værdier i din adfærd.

På lignende måde har de, som vælger at forhindre børn i at blive født eller som vælger strengt at begrænse deres antal i stedet for at lære at organisere på en sådan måde, at flere børn kan få plads i deres hjem, også ret til at have deres værdimåler.

Kendsgerningerne er, at der ikke er nogen virkelig samordning mellem forurening og befolkningsstørrelse. I årtier har samfundet ignoreret forureningsproblemet og har gjort mange ting, som giver en kortfristet profit, men er kostbart med hensyn til langtidsforurening. Om samfundet er villigt til at udføre de kæmpemæssige ændringer i den sociale organisation, som er nødvendigt for at reducere forurening, eller endog blive et uforurenet samfund, er endnu et spørgsmål. Men at dadle befolkningens størrelse for problemet, er en omgåelse af problemet. Forurening stammer fra den måde, hvorpå befolkningen lever, ikke fra befolkningens størrelse.

Med økologiens komme som et stort resultat har „antibefolknings"-folkene ændret deres argumenter med bemærkelsesværdig lethed. I husker, at argumenterne plejede at være, at vi måtte skære befolkningstilvæksten ned eller dø af sult. Det blev sagt, at medmindre vi holdt op med at få så mange børn, ventede der os hungersnød.

Da så den „grønne revolution" på landbrugsområdet gjorde klart, at jorden kan brødføde mange gange så mange som den nuværende befolkning, faldt hungersnødargumentet ned til anden eller tredie plads, og forurening og trængsel blev de kendte argumenter.

På den tid, da det at forbedre levestandarden blev anset for en dyd, traf forældre, som tænkte på at få børn, ofte et bevidst valg mellem et barn og en eller anden materiel erhvervelse.

Dengang var det sommetider vanskeligt for nogle mennesker at erkende de værdier, det drejede sig om og afgøre, hvad der var et egoistisk valg. Nu er det meget lettere. De såkaldte eksperter i befolkning og økologi har givet os grønt lys for materialisme og forsikrer os med stor glæde, at vi samtidig træffer et valg til menneskehedens overlevelse. Hvilket vås! Hvilket tyndt, gennemsigtigt vås!

Ingen ved, hvad den højeste grad af befolkning er. For at kunne fastsætte et maximum må man have en værdimåler, og videnskaben kan ikke fremskaffe de værdier, der kan bruges til at „fodre" en datamaskine med et sådant maximum. Hvis man f. eks. bestemmer, at ens værdier er at forhindre så megen hungersnød som muligt (d. v. s. at man bestemmer, at det er værre at dø af sult end aldrig at være blevet født), kommer man til en helt anderledes maximumstørrelse, end hvis en af ens værdimålere er, at så mange menneskelige væsener som muligt bør opleve menneskeliv.

Hvis den altovervejende værdimåler er det største gode for det største antal, og hvis man udmaler, hvad der menes med „gode", får man måske en anden maximumstørrelse.

Sagen er, at al tale om overbefolkning er knyttet til formodninger om, *hvor mange* mennesker der bør forsørges, *måden* de skal forsørges på, og *hvorfor*. Men disse underordnede værdimålere bliver sjældent, om nogensinde, specificeret.

Sommetider bliver folk imponeret af antibefolkningstilhængernes veltalenhed og lader denne veltalenhed gå videre uden at være klar over, at de underordnede værdier og formodninger går imod deres egne værdier. I dag er forestillingen om overbefolkning „in". Det er en af vor tids mest anerkendte ideer. Der er kun få, som virkelig bekymrer sig om at spørge, hvad det virkelig betyder, eller spørger hvilke værdimålere der tages i betragtning, når man skal afgøre størrelsen af over-, under- eller maximalbefolkning.

Men for dig, en af Kristi følgesvende, er baggrunden noget anderledes. De værdier, som udgør Jesu Kristi Evangelium, stammer fra Kristi lærdomme om, hvem mennesket er, og hvad jordelivet er beregnet til. Lad os fremhæve nogle af disse værdier. Evangeliet forkynder, at mennesket, et evigt væsen, er et Guds barn. Evangeliet forkynder, at livet er en meget vigtig undervisningsperiode, men det er kun en af faserne i menneskets tilværelse. Evangeliet forkynder, at en af de vigtigste grunde til at komme her til jorden er at få et fysisk legeme. At modtage dette legeme og de muligheder, som er forbundet med det, er kritiske trin i hvert enkelt menneskes fremgang mod hans evige skæbne. Som Guds børn og medlemmer af en evig race erkender vi, at dette jordiske liv er midlertidigt, og at de tilsyneladende begrænsninger her — tre dimensioner, døden, begyndelsen og slutningen, sorg og smerte — ikke nødvendigvis gælder tilværelsen efter dødeligheden.

Evangeliet forkynder, at mennesket, et Guds barn, er mere betydningsfuldt

end nogen af Guds andre skabninger. Træer, floder, luften, ørkenen, jorden, ja, selv andre verdener, blev *skabt for mennesket;* mennesket blev ikke skabt for dem. „Dette er min gerning og herlighed," udtaler Gud, „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Se Moses 1:39.) Dette betyder ikke, at mennesket skal behandle disse skabninger med mangel på respekt; tværtimod er en dyb ærbødighed for alle former for liv og for naturens mirakuløse, komplicerede udfoldelse et af de ædle tegn på det kristne liv. Men skalaen for det, der kommer først, er tydelig: et menneskeligt væsen er mere værd end et træ, en skov, en nationalpark, ja, end al rigdom på hele jorden.

I lyset af disse værdier får udtryk som f. eks. „børneforurening" mig til at gyse. Jorden eksisterer for os, ikke det modsatte. Spørgsmålet er aldrig jorden kontra mennesket, men snarere jorden til brug for mennesket. Hvad der kommer først, er tydeligt: fordelene ved det jordiske liv bør gives til så mange af vor evige race som muligt. Hvis jordelivet er en undervisningsperiode, så lad os organisere os, så fordelen ved denne undervisning kan opnås af alle, som vor Fader ønsker at sende. Og lad os forstå, at fordelene ved denne undervisning ikke afhænger af opretholdelsen af bestemte menneskeskabte forhold, heller ikke af, at enhver familie skal vende tilbage til en familiegård.

Et hus, et køleskab, en bil er ikke forudsætninger for en virkelig god erfaring her på jorden.

For de mennesker, som ser mennesket som en efterkommer af lavere former for liv, en tilfældighed i et tilfældigt univers, og som ser livet som en kort og ubehagelig oplevelse, der ikke fører til noget, vil det måske være fornuftigt at prøve at sørge for, at deres egen og deres afkoms verden bliver så behagelig og problemfri som muligt. I dette perspektiv er det, hvad enten der er få mennesker, mange mennesker eller ingen mennesker overhovedet, i virkeligheden kun af ringe betydning, og måske ville de sige: jo færre mennesker, jo bedre.

Men hvis vi tror, at mennesker er Guds afkom, at jorden er til for mennesket, og at jordelivet er den tid, hvor vi skal opnå at få et legeme, så vel som erfaring i at leve sammen med andre mennesker, så bliver nogle af de såkaldte problemer omdannet til livgivende udfordringer.

Man må være klar over, at til syvende og sidst kan man ikke, medmindre ens kammerater og lærere enten deler ens værdier eller er villige til at respektere dem, besvare deres befolknings- og økologi-spørgsmål til deres tilfredshed. Det er fordi vort syn på menneskehedens natur er forskellig fra deres — de kendsgerninger, som vi fortolker på én måde, vil de fortolke på en anden. Tro mig, forskellene er dybtgående og fundamentale. Måske bør diskussionerne, i hvert fald med ens nærmeste venner, begynde med: „Hvad-er-mennesket,-og-hvad-kan-han-blive?" — stadiet, i stedet for med vort syn på befolkningsproblemet.

Du bør imidlertid vide, at de problemer, som menneskesamfund kommer ud for, ikke skyldes befolkningen *som sådan,* men *korrupte og utilstrækkelige former for samfundsorganisation.* Nogle af eksperterne ønsker, at man skal tro noget andet, simpelthen fordi det er meget lettere at forhindre børn i at blive født end at overbevise de voksne mænd og kvinder i verden om, at de bør ændre de værdier, de lever efter.

Vi tror også, at milieuforurening er et alvorligt problem. Men det kommer *ikke* af befolkningens størrelse, men af at samfundene er dårligt oplært, sløjt organiseret, ubekymrede over følgerne af deres handlinger. Vi tror, at hvis man lærer den menneskelige familie de rigtige principper, kan de skabe en kvalitet og en kvantitet af menneskelivet i en grad, så man i dag ikke kan forestille sig det.

Lad mig til slut anføre nogle få hurtige svar. Fremhæv over for folk, som klager over pladsforholdene, at det meste af jordens overflade er ubeboet, eller sparsomt beboet. Vi burde holde op med at bruge vore hjælpemidler til at dræbe hinanden, og burde lære hvorledes man kan gøre resten af jorden beboelig. Hvis dette ikke giver tilstrækkelig plads — og nogle af befolkningsplanerne er beregnet på at give læseren det indtryk, at en uendelig stor befolkning er lige om hjørnet — så tal om byer i havet, under havet eller rejsende sig mod himlen. Hvis man går ud fra den fart, hvormed det sidste tiårs fantasier er blevet en kendsgerning, er sådanne forestillinger ikke alt for langt borte. Menneskeheden er alt for kulturbundet i sine tanker om, hvilke slags levevilkår menneskene kan bruge. Hvis din spørger finder, at jorden er for lille, så fremhæv, at et solsystem og et univers derude venter på at blive koloniseret, og at udfordringen til at besejre rummet sandsynligvis ikke vil blive taget op, så længe jorden er sparsomt beboet. Kort sagt, pladsen er ikke noget problem. Lad ikke nogen fortælle dig, at det er et problem.

Intelligens, fantasi og flid er de ting, der er knaphed på.

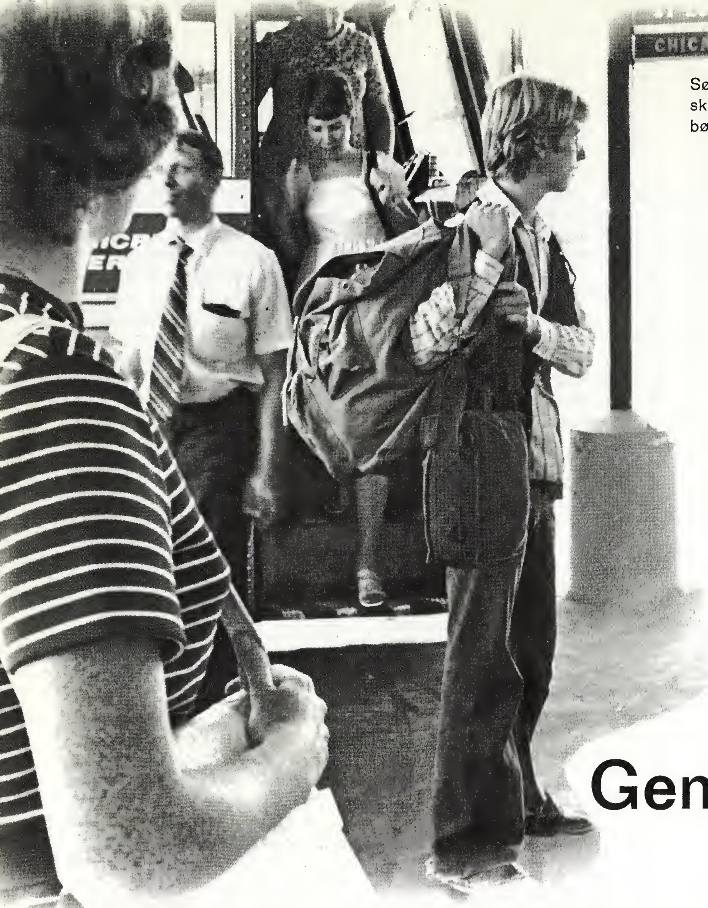
Til folk, som klager over fødevarerne: læg mærke til alt det land, som vi ikke bekymrer os om at dyrke, fordi vi mangler viden om eller hjælpemidler til at gøre det produktivt, og læg mærke til alt det land, som kunne anvendes bedre. Læg også mærke til den uudviklede hydroponik (dyrkning af planter i næringsvæske og uden jord), opdyrkning af havet og skabelsen af fødevarer i kemiske laboratorier. Endelig bemærkes det umådelige spild og ineffektiviteten ved tilberedelsen, fordelingen og opbevaringen af fødevarer. Fødevarer er ikke problemet. Forretningsvaner og international politik er problemerne.

Hvis fødevarer ikke er problemet og pladsen heller ikke, hvad er det så?

Er problemet, at vi ikke har tilstrækkelige ørkenområder til rådighed? Så organisér landmassen på en sådan måde, at der er tilstrækkelige områder til rådighed. Det kan gøres.

Til syvende og sidst: hvis valget står mellem at have et sted at slå lejr eller tage på skovtur borte fra byen,

(Forts. på side 128)

Søster Knowles, succesrig free-lance skribent i mange år og moder til tre børn, bor i 17. Ward, Mt. Ogden Stav.

Generations-kløften

FORFATTET AF MARY EK KNOWLES

Da bussen kørte ind på Wharton station, kiggede Joe Anderson ud af vinduet efter bedstemoder Anderson. Tante Margo havde sagt til ham: „Nu har jeg fundet mig i dig i ti år. Nu er du seksten år, og du og Ben kommer ikke godt ud af det med hinanden, så nu må Anderson-familien tage sig af dig."

Ben Trasker var tante Margos nye mand. Fra første øjeblik syntes han at lede efter en undskyldning for at komme af med Joe. Efter at Ben havde talt om „de langhårede kryb," havde Joe ladet sit hår vokse, var begyndt at går med en frynset jakke, og var begyndt at holde til hos Zip Savage. Så var det, at Ben havde sagt: „Kan du så komme ud!"

Så nu var Joe i Wharton for at bo hos sin farmor. Et øjeblik dagdrømte han. Bedste ville blive glad for at se ham. Livet ville blive lige så trygt, som det havde været før Far og Mor var blevet dræbt, da han var seks år.

Bussen standsede med et sæt. Han samlede sin vadsæk op og stod af. Bedste ville ikke blive glad for at se ham. I ti år havde hun ikke engang erkendt, at han var til. Hun ville kaste et blik på hans lange, blonde hår og spærre øjnene op. Ville han kende hende? Hun havde naturligvis været til begravelsen. Han huskede hende som høj, med brune øjne. Hun havde kysset ham, og noget af sorgen og frygten havde forladt ham.

Hans blå øjne søgte rundt i flokken, men han fandt ikke noget velkomstsmil. Usikkerhed skyllede ind over ham. *Hvorfor er jeg overhovedet født? Hvad er livet i det hele taget?* spurgte

han sig selv. Han betød også dårlige nyheder for Bedste. Men han var nødt til at tage hen til hende, fordi hendes adresse var den eneste Zip Savage havde. Når Zip kom, ville de tage afsted til en stor by og derfra til et andet land.
Sommetider forskrækkede Zip Joe. Instinktet advarede ham om at holde sig fra Zip, men siden tante Margo var blevet gift, havde Zip været det eneste menneske Joe kunne tale til.
„Josef!" Han svingede rundt ved lyden af sit navn og så ned på en lille, hvidhåret kvinde med varme, brune øjne. Pludselig huskede han Far sige: „Mor fik os til at makke ret!" Hvorledes kunne denne skrøbelige, lille kvinde få nogen til at makke ret? Hun var slet ikke høj. Og så huskede han, at sidste gang han så hende havde han været en meget lille dreng.
„Hallo, Bedste."
„Du er blevet så stor, men jeg ville have kendt dig hvor som helst. Bøj dig ned, så jeg kan kysse dig."
Kysset var kærligt, og hans hjerte slog med en bølge af håb. Så huskede han, at tante Margo havde sagt: „Familien Anderson er nogle hyklere."
„Lad os få fat i dine kufferter, Josef."
„Det her er alt, hvad jeg har. Min kuffert vil komme senere."
„Så lad os spadsere hjem. Det er kun fire karreer, og det er sådan et dejligt vejr."
Da de drejede om hjørnet, var der en mand, som stødte ind imod dem. „Undskyld." Så så han Joe og lo. „Undskyld, mine *damer*." Joe havde lyst til at give ham en på siden af hovedet. Medens de gik hen ad gaden, hørte han nogen hviske: „Er det en dreng eller en pige? Se det lange krøllede hår!" Sådan en bunke landsbykryb! Han håbede Zip ville skynde sig.
Han så ned på Bedste. Hendes ryg var stiv som en pind. Når hun fik ham hjem, ville hun flå ham. Hun udpegede nogle interessante steder — rådhuset, parken — men han hørte hende næppe. Han åndede dybt i den klare luft, og hans blik standsede ved de majestætiske fjerne bjerge.
„Det nye gymnasium ligger i den anden ende af byen, Josef. Du skal gå i skole der sammen med din fætter Edward. Hele familien vil komme til middag på søndag for at træffe dig. Hallo, broder Peek. Det er Justins søn."
De stod foran en butik med et skilt, *Peeks Materialhandel.* En hvidhåret mand smilede. „Nå, så det er Justins søn. Din far var bydreng hos mig engang. Du minder mig om ham. Skal du blive her hos din bedstemor? Tilfældigvis har jeg brug for en dreng lige nu. Kunne du tænke dig at arbejde for mig?"
„Det kan De tro, jeg gerne vil!" Pludselig blev han sig sit udseende bevidst. Måske kunne han klippe håret, bare en lille smule.
„Godt. Kom på mandag, så skal jeg vise dig rundt."
„Tak, hr." Joe's gang var munter, da de fortsatte deres spadseretur.
„Død og pine, Bedste, og han kender mig ikke engang!"
„Han kender familien Anderson. Vi har ry for at være ærlige."
De standsede foran et stort rødt murstenshus. Mindet kom stormende tilbage. Han vidste, at han havde været her for længe siden med Mor og Far. Han følte en stærk ophidselse, og så kørte en bil fuld af drenge hurtigt forbi.
„Hej, smukke! Hvad med en aftale!" Joe snurrede rundt. „Jeg vil ikke klippe mit hår, Bedste, lige meget hvad du siger!"
„Har jeg bedt dig om at klippe håret, Josef?"
„Nej." Han skiftede fra den ene fod til den anden.
„Hvis du kan lide det på den måde, så er det din sag. Men —" hun skubbede hans hår tilbage" — det er en skam at skjule din flotte pande. Nå, lad os så komme ind og spise."
Duften af noget godt bød ham velkommen. Hans mave knurrede af sult.
„Du skal have din fars gamle værelse. Denne vej, Josef."
Det var et stort, solrigt værelse med et skrivebord og en lampe. „Du kan vaske dig. Frokosten er parat om ti minutter."
Han så vimplerne på væggen. Wharton gymnasium. Han havde ladet sine chancer ryge, da han gik ud af skolen. Dette var hans fars værelse. Pludselig følte han det, som om en kærlig arm lagde sig om hans skulder. Han kunne næsten høre en stemme sige: „Åh, min søn, min kære søn."
„Far," hviskede han. Tårer kom op i hans øjne. Vredt tørrede han dem bort. Han stod foran spejlet i badeværelset. Puh, ha! Han lignede en vild. Han skubbede håret tilbage. Død og pine, han havde virkelig en flot pande!
„Maden er færdig, Josef!" kaldte Bedste.
Et festmåltid stod på bordet. Da han rakte ud efter skinken, standsede Bedstes stemme ham. „Vil du velsigne maden, Josef?"
Han vidste ikke, hvordan han skulle gøre! Men Bedste ventede, med bøjet hoved. Erindringen om hans fader, som velsignede maden, reddede ham. „Vor Fader, du som er i Himlen, vi takker dig for denne mad."

Fra hans hukommelse vendte ordene tilbage. „Må den nære og styrke vore legemer og give os styrke til at gøre din vilje. Amen."
„Det er den bøn, som din far plejede at bede. Åh, Josef, det er så dejligt at have en mand at lave mad til."
Han troede næsten, at hun elskede ham. Men hvorfor havde hun aldrig skrevet til ham? Og dog spiste han ivrigt, og den tomme mave bleve fuld. Hvor lidt dog Bedste spiste!

„Lad mig hvile et øjeblik, Josef," sagde hun til sidst. „Så vil jeg vaske op, og så kan vi se i fotografialbum'et."
Efter at hun var gået op på sit værelse, gik Josef frem og tilbage på gulvet. Han ville gå sig en tur. Han åbnede døren, og standsede så. Han burde sige til Bedste, hvor han gik hen. I døren til hendes soveværelse standsede han. Hendes legeme lavede kun en lille bule under tæppet. Han fik pludselig et ønske om at beskytte hende.
Han gik ud på den lange veranda. Han kunne se, at plænen trængte til at blive slået. Nuvel, han ville ikke slå den! Da han igen kom tilbage til køkkenet så han opvasken på bordet. Han smilede. Han ville vaske op og overraske hende. Han vaskede alle tallerkenerne af, medens han fløjtede sagte.
„Ih, Josef, du har vasket op!" sagde Bedste henne fra døren. „Du er akkurat ligesom din far."
Pludselig ønskede han at gøre noget for hende.
„Bedste, måske kunne jeg af de penge, jeg tjener hos materialhandleren spare sammen og købe en bil. Hvad ville du synes om at tage på nogle ture, se verden?" Et øjeblik glemte han alt om Zip.
„Men vi har allerede en bil, Josef. Den har ikke kørt i årevis, men jeg kunne simpelthen ikke skille mig af med den! Din bedstefar plejede at køre taxi i den, da han var ung."
„Har du en gammel bil? Må jeg få lov at se den?"
„Kom med. Den står i garagen, klodset op. Den var temmelig flot i 1924, da den var ny."
Joe trak presseningen af, og der stod bilen, meget statelig. „De bageste dæk er nye."
„Ja, din bedstefar skulle til at gøre bilen i stand, men så blev han sygg."
„Må jeg arbejde på den i morgen?"
„Du må få bilen, Josef. Din bedstefar ville glæde sig over det."
Han kunne næppe sove, han var så spændt. Han blev vækket ved en snurrende lyd. Bedste var gået i gang med den tunge, gamle plæneklipper. „Bedste, la' vær' med det! Du er altfor gammel —" Hendes øjne slog gnister. „Jeg mener, jeg elsker at slå græs. Jeg kan slå græsset og så arbejde på bilen."
Han spiste hurtigt sin morgenmad og tog så fast, men blidt, plæneklipperen fra hende. Da han skubbede den ned ad plænen, blev hans lange hår ved med at falde ned i øjnene.
„Vil du klippe mit hår lidt Bedste?"
„Hvis du gerne vil have det."
Da han sad foran spejlet, sagde hun:
„Jeg plejede at klippe din fars hår."
„Ligner jeg ham?" spurgte han.
„På en prik. Husker du din far, Josef?"
„Jeg husker, jeg kan føle min hånd i hans. Jeg husker den måde han og Mor lo sammen." Atter blev han forvirret. Tante Margo fortalte ham, at hans mor havde været ulykkelig med hans far.
„Han holdt os adskilt," havde tante Margo sagt. „Han ville ikke dele hende med mig. Han kørte alt for hurtigt. Han dræbte din mor!"
„Det er nok Bedste." Han mente, *nok af minder som gjorde ondt.*
Han så sig gelv i spejlet, og han syntes om det han så.
Han arbejdede på bilen hele dagen. Efter et hastigt aftensmåltid gik han ned til benzintanken efter benzin og tændrør. Endelig sagde han: „Jeg tror, du kommer til at hjælpe mig, Bedste. Du må indstille gnisten, medens —"
„Åh, jeg ved, hvordan det skal gøres!" Hun så glad ud, og havde røde kinder. Klokken var næsten ti, da den gamle bil rystede af nyt liv. „Vi klarede den, Bedste! Vi fik den til at køre!"
„Du gjorde det, Josef. Pragtfuldt."

„Det første jeg gør i morgen er at tage dig med ud på en køretur."
„Måske i morgen aften, Josef — efter nadvermødet. Om eftermiddagen kommer allesammen til middag."
I sit værelse så han på den hvide skjorte og de mørke benklæder.
„Jeg håber inderligt, at det har den rigtige størrelse, Josef."
„Jeg kan li' det tøj, jeg har på."
„Det er meget broget, og du tror da ikke, det vil passe i Herrens hus, vel?"
„Nej, frue." Han håbede at Zip aldrig ville se ham i sådan noget mærkeligt tøj. På en eller anden måde var han ikke så ivrig efter at se Zip. Atter følte han sig forvirret.
I Søndagsskolen hørte han roligt på, medens forsamlingen sang: „O, min Fader." Han læste ordene: „Engang før min spæde barndom har min ånd jo dvælet der ... I en hensigt vis og herlig har du mig på jorden sat ... Når jeg har mit mål fuldkommet, hvorfor I mig sendte her ... Lad mig salig dvæle der!"
Hans hjerte svulmede. Her var svarene på hans spørgsmål. Hvem er jeg? Hvorfor er jeg her? Efter døden — hvad så?
Klokken et kom hans fars familie. Han prøvede at holde sig på afstand, ved mindet om de mange års tavshed, men han blev grebet af deres kærlighed. Han prøvede at holde rede på deres navne, men det var vanskeligt. Så sagde Bedste: „Det er din fætter Edward. I er lige gamle."
„Hallo, Joe!" Edward rystede hans hånd og lo. Han var en høj, ung mand med mørkt hår, langt i nakken, men pænt friseret. „Du og jeg vil få det mægtigt sammen."
„Det glæder jeg mig til!" Han følte sig knyttet til sin fætter. Efter middagen sagde han: „Lad os gå ud i baghaven.

Jeg vil gerne vise dig noget." Han viste ham bilen i garagen.
„Hun har holdt den godt dækket til. Hun sagde, at jeg måtte køre den. Vent et øjeblik, så vil jeg få fat i nøglen."
Han gik ivrigt tilbage til huset. Så var der nogle stemmer, som fik ham til at standse. „Det er alt for meget i din alder . . .", „Alt for stort et arbejde . . .", „Du må høre på os . . ."
De talte om ham! Tante Margo havde

ret. De var nogle hyklere. Han vendte om og gik tilbage til garagen.
„Fik du nøglen?" spurgte Edward.
„Jeg har ikke lyst til at køre nu." Han vendte om på hælen og gik sin vej.
„Vent lidt, jeg går med dig."
„Jeg vil gerne være alene!"
Han sad på en bænk i parken og tårerne stod ham i øjnene. Han havde følt sig så tryg. Og nu . . .
Det var mørkt, da han kom tilbage. Bedste ventede ved havelågen. „Josef, hvorfor gik du din vej?"
„Jeg vil ikke så gerne tale om det."
„Som du vil, Josef."
Han drømte, at han gik omkring i en tåge og prøvede at finde sin mor og sin far. Han vågnede ved at noget kradsede på rullegardinet. Zip stod ude i måneskinnet, håret nåede ham ned til skuldrene. „Zip! Så kom du virkelig!"
„Naturligvis, kammerat, det sagde jeg jo, at jeg ville. Hør, der er en tarveligt udseende materialist to karreer herfra. Vi kan bryde ind, få masser af hårdt stof og sælge det."
Peeks Materialhandel, hvor han skulle begynde at arbejde på mandag!
„Ikke flere ‚blødsødne' småbyer." Zip malede et levende billede af, hvordan deres liv ville blive.
„At komme væk herfra er i orden, men ikke noget med indbrud."
Familien Anderson ønskede ham ikke på nogen måde, men han ville ikke tage nogen chance for at sætte en plet på sin fars navn.
„Kom så, det er næsten lyst!"
Hans øjne flakkede rundt i værelset. Så trak han rullegardinet op. Men da han begyndte at klatre ud, greb en stærk hånd i hans jakke og trak ham tilbage. Han så Bedste i måneskinnet.
„Ingen af mine sønnesønner sniger sig ud af huset midt om natten. Hr Zip, hvis De ønsker at tale med min sønnesøn, så kom om til fordøren på et passende tidspunkt."
„Tag ikke noget hensyn til den gamle kone, Joe!" Zips stemme var hæslig.
„Det er min bedstemor, Zip."
„Derfor er hun alligevel en gammel kone for mig. Kom nu!" I det øjeblik var det, som om Joe så Zip for første gang. Hans ansigt var ondt.
„Du hørte min bedstemor, Zip. Stik af med dig!"
Zip drejede om på hælen og var borte.
„Nå, unge mand, ind i mit soveværelse. Afsted!"
Så forstod Joe, hvorledes Bedste havde kunnet få sine høje sønner til at makke ret. Hun sagde: „Afsted!" — og så gik man.
I soveværelset stillede hun sig med ansigtet imod ham. „Nå, hvornår rejser du så?"
„Hvorfra ved du, at jeg ville rejse?"
„Jeg har lært noget af at opdrage seks sønner. Jeg —" Pludselig vaklede hun. „Pillerne i den blå flaske. To —" Hun kæmpede for at få vejret, da hun gik hen til sengen for at lægge sig.
Han gav hende pillerne. Hun var meget stille. Han bad. „Lad hende ikke dø. Måske, hvis jeg har mere tid . . ."
Efter et par minutter åbnede hun øjnene. „Jeg er sandelig ikke så ung, som jeg har været. Men du vover ikke at fortælle nogen, at jeg havde et anfald. Familien var efter mig igen i dag. ‚Det hus er altfor stort et arbejde for dig — du er over firs.' De vil have mig spærret inde i en lejlighed uden mine blomster."
Så det var det, han havde hørt!
„Jeg sagde til dem: ‚Nu har jeg Josef til at være hos mig.' Og det har jeg — har jeg ikke?"
De bitre år med tavshed kom tilbage.
„Du har ikke haft brug for mig før!"
„Men, hvad mener du dog?"
„Du lod dig aldrig mærke med, at jeg var i live!" Hans stemme skælvede.
„Åh, kæreste Josef. Jeg skrev til dig. Jeg sendte gaver. De blev allesammen sendt tilbage. Da din mor og din far blev dræbt, tog jeg afsted for at få dig her tilbage, men din tante sagde, at din mor havde levet længe nok til, at hun kunne give hende et løfte om at tage sig af dig. Jeg ønskede at blive og kæmpe for dig, men din bedstefar var meget syg. Jeg måtte rejse hjem. Jeg tabte sporet af din tante. Hun var flyttet, og havde ikke efterladt nogen adresse."
Joe tænkte på de mange gange, de var flyttet.
„Da Margo ringede for at sige, at du ville komme og bo hos mig, var jeg så lykkelig, at jeg græd."
„Men hvorfor løj tante Margo for mig? Og hun sagde, at min far var ansvarlig for min mors død!"
„Hør, kære Josef. Sorgen gør ofte grusomme ting mod folk. Din mor og Margo var tvillinger. Da din mor sluttede sig til Kirken og blev gift, dadlede Margo Kirken og din far for det. Hun blev bitter. Ulykken var ikke din fars fejl. Vejen var isglat, og han mistede kontrollen over bilen. Men du må ikke dadle Margo. Hav medlidenhed med hende og bed for hende. Vær kærlig."
„Så ønskede du mig virkelig Bedste. Det gjorde du!"
„Ja, det kan du tro, Josef, og nu er du her og kan gå i skole sammen med Edward."
„Nej, det kan jeg ikke. Jeg er gået ud af skolen. Det er altfor sent."
„Det er aldrig for sent, Josef. Du kan læse, så du kan indhente det forsømte.
Edward og familien vil hjælpe dig. Der er en prøve, du kan tage for at

blive optaget igen." Hun løftede hånden. „Hør, Josef!"
Der lød en hylen fra en politisirene i retning mod Peeks materialhandel. Zip havde været så sikker på, at indbrudet ville være så ligetil! Josef lukkede øjnene og opsendte en taksigelsesbøn. Hvor frygtelig nær havde han ikke været ved en katastrofe!
„Sæt dig hos mig, Josef. Bare et øjeblik."
„Selvfølgelig, Bedste."
Han sad ret op og ned. Han var mand i huset nu. Da Bedste var faldet i søvn, dækkede han hende blidt til. Så gik han ind i sit eget værelse og i seng. Men han lod sin dør stå åben, for det tilfælde at hun skulle trænge til ham. Og i det rolige øjeblik lige før søvnen kom, var han sig sin fars ånd bevidst, meget nær ved sig. Han smilede og hviskede: „Det er i orden, Far. Jeg er hjemme nu." ○

(Forts. fra side 123)

eller tillade at endnu en million børn bliver født, så vælger jeg børnene.
Erkend derfor etnocentrismen — selve dette navn — for det det er og lær at leve med det. Se nogle af de kendsgerninger i øjnene, hvad det betyder at være en Kristi følgesvend. Frelseren advarede sine følgesvende om, at de burde forvente forfølgelse. At bære påskriften „selviske" til vort forsvar for mange børn i en antibørnerig tid er måske en af de former for forfølgelse, som de hellige i vore dage må finde sig i.
Endelig bør man altid have det klart for øje, at betegnelsen kommer af en fundamental værdikonflikt. Vær ikke foruroliget, når du opdager, at forlig inden for dine venners værdiramme er umulig. Som sidste dages hellig er du uenig med visse mennesker om menneskets beskaffenhed, så det kan også ventes, at du er uenig i, hvorledes man skal behandle menneskehedens problemer. ○

Howard M. Bahr
Associeret proffesor i sociologi
Washington State University

1 Stephen Crane (1871-1900) — amerikansk skribent, forfatter til **The Red Badge of Courage.**

(Forts. fra side 113)

ændret en andens kurs og ført ham ind på den rette vej? Hvor ofte kunne man have hjulpet?
Enhver i Kristi Kirke kender den rolle, som synden spiller i vort liv og for vore muligheder for evigt liv. Som følge deraf er vi bekymrede over vore egne synder. Men hvad med de synder vi kunne have forhindret hos andre, hvis vi havde talt ud?
Unge mænd og kvinder, I kan ikke undgå på en eller anden måde at måtte prøve, hvordan I opfatter den Helligånd. Men husk, at hvis I vil leve på værdig måde, kan Hans magt beskytte jer og føre jer ind på retfærdighedens stier.
Hvad enten det er en øjeblikkelig beskyttelseshandling, en følelse af Hans ord eller at læse noget, hvor man hører Hans røst, kommer det fra Gud. Alle disse ting er Åndens gaver til den, som har modtaget den Helligånd ved dåben og har til hensigt at glæde sig ved Hans påvirkning.
I bliver også prøvet med hensyn til, hvor gode I er til at udstrække en vejledende hånd og advare mennesker, som I omgås. Det er ikke godt at lade nogen fare vild uden advarsel. Naturligvis er det endnu værre med vilje at lede en anden på afveje.
Marken er stor, og der er meget I skal opdage. Men I vil kun udføre lidt, medmindre I lærer at føle røsten og høre Herrens ord. Læs Hans Skrifter — når jeres hjerte og jeres sjæl bliver bevæget, erfarer I disse forjættelser. Hvis I vil erfare og lære om begge disse gaver, hvorved man kan opfatte noget, tidligt i jeres opvoksende alder og vil lære om den praktiske anvendelse af det første og store bud og det andet, som er dette ligt (kærlighed til Gud og mennesker), vil I have det største håb om at blive belønnet med evigt liv. Og livet vil altid være skønt for jer. ○

S. Dilworth Young
af De Halvfjerds' Første Råd

1 Buffalo Bill (William Frederick Cody, 1845-1917), amerikansk grænsesoldat, spejder.

Efterårskonference i København

Efterårskonferencen for København Distrikt blev afholdt i dagene 18. og 19. september i distriktsbygningen på Maglegårds Alle i Søborg. Kirkesalen var smukt pyntet med store blomsterdekorationer, der med deres smukke farver gav liv og præg til konferencen. Hele konferencen gav indtryk af god orden og organisation, som måtte gøre indtryk på enhver.
Konferencens hædersgæst var ældste Henry D. Taylor (68), assistent til De Tolv Apostle, der sammen med sin hustru var på officielt besøg i Danmark. Ældste Taylor har afløst Præsident S. Dilworth Young som den af Kirkens generalautoriteter, der fører tilsyn med de nordiske lande og som disse landes mellemmand til profeten, og dette var hans første besøg i Danmark i denne egenskab.

Lørdag:
Lørdag eftermiddag blev der holdt forbereldelsesmøde med missions- og distriktspræsidentskabet, og samme eftermiddag afholdt Hjælpeforeningen, i hvis tegn konferencen delvis stod, et inspirerende og belærende møde under ledelse af Hjælpeforeningens missionsbestyrelse.
Senere, klokken 19:00, indledtes konferencens første hovedmøde, Præstedømmetsmødet, hvortil foruden Præstedømmet alle kvinder var inviteret. Der var kun omkring 250 mennesker tilstede, et alt for ringe antal i forhold til de vigtige emner af vidtrækkende betydning, der blev drøftet.
Kirkens nye film, „I et kærligt hjem", der blev vist først, gav meget stof til eftertanke. Den behandlede det vigtige emne, som „Familiehjemmeaften" er, gav eksempler på, hvordan man kan holde en sådan aften, og viste derefter gennem interviews med forskellige familier, hvilken betydning den har for familien og den enkelte.
Efter filmen talte 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, Præsident Benny Linden. Idet han tog filmens emne op til videre behandling og omtalte vigtigheden af regelmæssigt, d.v.s. hver mandag aften at holde familiehjemmeaften, sagde han bl.a.: „Siden pornografien blev frigivet her i landet, er ungdomskriminaliteten steget. Og hvorfor? Fordi de unge ikke har haft muligheder for at løse deres problemer i hjemmet. Det bør være en naturlig ting for vore børn, at de har tillid til deres forældre."
Efter Præsident Linden talte kvorumspræsidenterne for kvorum 3 og kvorum 4, henholdsvis br. Hans Billeskov Jansen og br. Henning Aaager, og disse to brødre omtalte henholdsvis betydningen af at fuldkommengøre sig og Den patriarkalske Orden, vejen fra dåben til det Celestiale.
Ordet blev derefter givet til Missionspræsident Paul L. Pehrson, der bl. a. sagde: „Jeg har i den tid, jeg har været i Danmark, talt mege om kærlighed og betydningen af familiehjemmeaften."
Præsidenten fortalte derefter som forklaring beretningen om englen Moronis besøg hos den unge Joseph Smith, og hvorledes englen gav Joseph det samme enslydende budskab fire gange for at understrege vigtigheden af det. „Jeg er ingen engel," fortsatte Præsidenten, „men budskabet, jeg bringer, er lige vigtigt: Gå hjem og sæt jeres hus og hjem i orden, og da vil I frelse jeres familie."
Præsident Pehrson introducerede derefter aftenens hovedtaler, Ældste Henry D. Taylor, der talte til forsamlingen med Præsident Johan Benthin som tolk. Ældste Taylor fortalte om den tid, da Kirken var ung og forfølgelserne store. Kirkens fjender mente da, at hvis de kunne gøre ende på Joseph Smiths liv, så ville Kirken blive opløst, og kort efter at Joseph og Hyrum var blevet myrdet, kunne man i et blad læse følgende overskrift: Sådan endte mormonismen! „Hvor var det forkert. Det var jo blevet profeteret, at ingen magt ville kunne standse sandheden", sagde ældste Taylor. Han fortsatte derefter med at fortælle om, hvordan Kirken er gået fremad, således at den nu er verdensomspændende. I en omtale af Kirkens forskellige organisationer fortalte han i særdeleshed om velfærdsprogammets oprindelse og betydning idag. Ældste Taylor sluttede med at bære vidnesbyrd om Evangeliets sandhed.

Søndag:
Søndagens første møde begyndte klokken 10:00 under præsidium af Præsident Benny Linden og ledet af distriktspræsident Arne Jakobsen. For en forsamling på omtrent 500 mennesker talte først Præsident Johan Benthin, 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, om Præstedømmet og dets betydning i hjemmet, og dernæst str. Erna Nielsen, Præsidentinde for Hjælpeforeningen i Københavns Distrikt om at opnå renhed i hjem, familie, og samfund.
Derefter talte str. Jytte Linden fra Hjælpeforeningens missionsbestyrelse. Str. Linden sagde bl. a.: „På det tidspunkt, hvor jeg blev medlem af Kirken, ønskede jeg blot at kunne gøre karriere her i verden, men i Hjælpeforeningen lærte jeg, hvor min plads er, — nemlig i hjemmet, det sted, hvor jeg kan opdrage mine børn og være en støtte for min mand."
Distriktspræsident Arne Jakobsen gav så tiden til missionens PR afdeling (Public Relation), hvor først br. Jørgen W. Schmidt og derpå br. Søren Edsberg talte om betydningen af at deltage i offentlige debatter gennem læserbreve til aviserne.
Formiddagens sidste taler var distriktspræsidenten selv. Præsident Arne Jakobsen, der er en meget afholdt og respekteret leder i Københavns Distrikt, talte om vigtigheden af at indføre Den patriarkalske Orden i alle sidste dages hellige hjem. „Den patriarkalske Orden er herskende i det celestiale Rige," sagde Præsident Jakobsen, „og hvis vi ikke stræber efter at leve denne orden i vore hjem nu, kommer vi aldrig i Det celestiale Rige."
Afvekselnde med talerne var der en solosang af str. Gerti Andersen, og korsang af Ungdomskoret.
Ved eftermiddagsmødet, der begyndte klokken 14:00, præsiderede Ældste Henry D. Taylor over forsamlingen, der nu talte ca. 525 mennesker.
Efter en sang af Danmarks Mormonkor talte 2. rådgiver i missionspræsidentskabet Præsident Henning K. Frederiksen. Præsident Frederiksen citerede Albert Schweitzer: „Eksemplet er ikke alene en god lærermester, det er den eneste," og sagde så, at vi må undervise vore børn ved at vise dem, hvordan livet bør leves.
Derpå talte 1. rådgiver i missionen, Præsident Benny Linden, og han sagde bl. a. at kun når vi efterlever Evangeliet, forbliver vore vidnesbyrd hos os. Han mindede om den enkeltes pligt til at opbygge Kirken og opfordrede enhver til at tage sit kors op og arbejde vedholdende og holde ud til enden.
Den berømte musik-gruppe, The Phelps Family, der var på gæstetourne i Europa, og som senere på aftenen underholdt ved en fire-side, spillede derefter et stykke klassisk musik, hvorefter tiden blev overgivet først til str. Ruth Pehrson og derefter til str. Taylor, der begge bar deres vidnesbyrd om Evangeliets betydning i deres liv.
Missionspræsident Paul L. Pehrson, der derefter talte, opregnede Præstedømmets velsignelser i sit eget liv gennem eksempler. „Tiden er kommet, hvor vi skal bruge vort Præstedømme og udvikle kærlighed," sagde Præsidenten, og han fortsatte: „Brug Præstedømmet i hjemmet og ude!"
Eftermiddagens og konferencens sidste taler var Ældste Henry D. Taylor. Med br. Bernd J. Larsen som tolk talte Ældste Taylor om åbenbaringens natur. →

„Troen på fortsat åbenbaring er grundlæggende i vor Kirke, „sagde han, „Himlen er igen åben, og derfra får vi instruktioner fra vor himmelske Fader. Det som skal udføres, vil blive åbenbaret til profeten, og som Skriften siger, hvor der ingen åbanbaring er, uddør folket." Ældste Taylor beskrev derefter i enkeltheder de mange former for åbenbaringer, der findes og fortalte til slut, at vi som enkeltpersoner har ret til personlige åbenbaringer angående vort eget personlige liv. Han bar vidnesbyrd om, at åbenbaring finder sted i Kirken idag lige såvel som tidligere, og at Kirkens ledere bygger deres liv og gerning på åbenbaring fra Gud. Ældste Taylor bar sit vidnesbyrd om Evangeliets sandhed og efterlod sin velsignelse over forsamlingen.
Det var en bemærkelsesværdig god konference, rig på åndfuldhed og indsigt.

B.J.L.

Jesus Christ Super Star

Rock-operaen **Jesus Christ Super Star** er nu kommet til Danmark for at fordærve manges liv, og vil prøve at tage modet fra dem, som betragter Kristus som verdens guddommelige Frelser.
Præsident Pehrson støtter Profeten Joseph Smith og Kirkens Første Præsidentskab, som fordømmer denne rock-opera. Se den ikke. Køb ikke musikken til den. Støt ikke noget, som river det hellige billede af Kristus ned.
UDTALELSE FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Vi føler, at det er vort ansvar at advare vore medlemmer mod vore dages bølge af musikfremførelser, som har til formål at ødelægge hellige principper, som danner selve det grundlag, hvorpå vi står.
En af disse opførelser er rock-operaen „Jesus Christ Super Star". Vi anser denne musical for at være et profant og vanhelligende angreb på sand kristendom. Den berøver Jesus Kristus Hans guddommelige egenskaber. Dens fremherskende emne giver det falske indtryk, at vor Herre er „ . . . blot et menneske . . . akkurat det samme som enhver anden jeg kender." Til forfærdelse for dem, som dyrker Ham som menneskehedens Frelser, som Guds guddommelige Søn, bliver Han og Hans apostle fremstillet i jordiske roller, som ligger under de kristne standarder.
Vi opmuntrer Kirkens medlemmer og gode mennesker hvorsomhelst til at bekæmpe denne form for underholdning.

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære søskende, Guds missionærer!
Tiden er kommet, hvor vi alle som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skal følge vore profeters formaning, hvor de atter og atter har opfordret os til at være missionærer, ja, vor afdøde profet, David O. McKay sagde „*Hvert medlem en missionær.*"
Vor Kirkes historie er fyldt med beretninger om missionærarbejde lige fra den blev organiseret. Mange mænd forlod deres familier i lange perioder for at forkynde Evangeliet, i Storbritannien, Skandinavien, i det øvrige Europa og på øerne i havet. Tusinder og atter tusinder af mennesker kom strømmende til Zion for at blive talt med blandt de hellige, mange af dem for blot at vende tilbage, de selv eller nogen af deres familie, for at gå på mission og igen forkynde Evangeliet.
Tiderne har ændret sig. Kirken vokser med stormskridt, emigrationen er næsten standset. Stave, warder og grene findes over hele den kristne verden. De går fremad og er stærke, og nu er tiden kommet, hvor vi skal opbygge disse grene med nye medlemmer, så vi her i Danmark en dag kan blive en stav.

Fra Missionens Præsidentskab

Vi medlemmer er travle mennesker, og med vort arbejde i gren, distrikt og mission bliver vi holdt i ånde og er ikke i stand til at udføre fuldtids-missionærarbejde. For øjeblikket er der 15,000 missionærer i marken, deraf 100 i Danmark og af dem 14 fuldtids-missionærer, som er født i Danmark. (Hvor stolte bør I ikke være over dem, støtter I dem med lidt penge gennem jeres grenspræsident eller jeres kvorum?) Der vil komme flere. Det anslås, at der i 1980 vil være 25,000 missionærer. Vi er allerede over 3 millioner medlemmer. Her ligger nu vor chance for at *hvert medlem kan være en missionær* gennem jeres henvisninger, og dette er grunden til denne artikel.

Jeg vil gerne have, at I alle skal begynde at *tænke på folk*, ja, *tænke på folk*. Det er på denne måde I kan være missionærer. Jeg beder ethvert medlem, ung eller gammel, om at tænke på de mennesker, som I føler kunne belæres om Evangeliet, og skriv så deres navne ned på jeres henvisningskort. Og hold så bøn om det (efter at have læst 1 Nephi 3:7). Og følg så jeres indskydelser. Og giv så disse henvisninger til jeres grenspræsident eller koordinator eller missionæren i jeres distrikt, og giv så Herren en mulighed for at hjælpe os med vor henvisningsplan. Mange vil komme, som I for øjeblikket ikke venter det af.

TÆNK PÅ FOLK, hav altid jeres henvisningskort hos jer. Det kan være en ny ven, slagteren, bageren, jeres nabo, jeres venner over hele Danmark, nogen af jeres egen familie, som ikke er i Kirken, og aflevér så henvisningen efter andagsfuld omtake og bøn, så vil Herren gennem vor lydighed give os nye medlemmer. Hvor lykkelige vil I ikke være i 1972 over at være med til at omvende en eller flere personer gennem henvisningsplanen! Og efter at missionærerne har kontaktet dem, kan I være med i M/M-planen, eller hvad Ånden ellers indbyder til. Det er ikke os, som skal bestemme eller træffe afgørelser for andre. Efter bøn og faste afleverer I navnene, og så vil Herren velsigne os.

Vi som missionærer vil trofast kontakte disse mennesker og gøre alt hvad vi kan for at belære dem om Evangeliet, med jeres hjælp efter at vi har kontaktet dem.

Dette er jeres udfordring: „Enhver dansk hellig en missionær gennem henvisningsplanen." Tænk blot på, hvor lykkelige I vil være i det celestiale rige sammen med en af jeres egne bekendte eller venner. Ræk den „kristne broderskabshånd" ud gennem henvisningsplanen.

Kirkens statistikker siger følgende: For enhver sådan henvisning vil en af hver femten blive døbt. Af folk, som I tager ind i jeres hjem gennem M/M-planen, vil en af hver otte blive døbt. Af folk, som I tager med i M/M-planen og bringer med til Kirken, vil en af hver to blive døbt.

Gud velsigne jer til at at åbne jeres hjerte for dem I omgås. Tag jer nok af dem, elsk tilstrækkeligt, forstå tilstrækkeligt, bring ofre nok, giv tilstrækkeligt, og jeres belønning vil blive stor.

Bliv ved at elske Evangeliet og hinanden.

Jeres hengivne broder
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Luk. 23:26-34
26. Og da de førte ham bort, greb de fat i en mand, Simon fra Kyrene, som kom ude fra marken; ham lagde de korset på, for at han skulle bære det bag efter Jesus.
27. Og en stor mængde folk fulgte ham, deriblandt kvinder, som jamrede og klagede over ham.
28. Da vendte Jesus sig om til dem og sagde: „I Jerusalems døtre! græd ikke over mig, men græd over jer selv og over jeres børn!
29. Thi se, der skal komme dage, da man skal sige: ‚Salige er de ufrugtbare, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die.'
30. Da skal man give sig til at sige til bjergene: ‚Fald over os!' og til højene: ‚Skjul os!'
31. Thi gør man således ved det grønne træ, hvordan vil det da gå med det visne?"
32. Desuden blev også to forbrydere ført ud for at henrettes sammen med ham.
33. Og da de var kommet til det sted, som kaldes „Hovedskal", korsfæstede de ham der tillige med forbryderne, den ene ved hans højre, den anden ved hans venstre side.
34. Men Jesus sagde: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." Og de delte hans klæder imellem sig ved at kaste lod om dem.

Johs. 19:16-22
16. Så overgav han da Jesus til dem for at korsfæstes. De tog så Jesus med sig.
17. Og han har bar selv sit kors og gik ud til det såkaldte „Hovedskalsted", som på hebraisk hedder Golgata.
18. Der korsfæstede de ham og to andre sammen med ham, en på hver side, og Jesus i midten.
19. Pilatus havde også affattet en indskrift og sat den på korset; der stod: Jesus fra Nazaret, jødernes konge.
20. Denne indskrift læste nu mange af jøderne; thi det sted, hvor Jesus blev korsfæstet, lå nær ved byen, og den var skrevet på hebraisk, latin og græsk.
21. Da sagde jødernes ypperstepræster til Pilatus: „Skriv ikke: ‚Jødernes konge', men: ‚Han sagde: Jeg er jødernes konge.'"
22. Pilatus svarede: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg."

